XXX. ÉVFOLYAM, 47. SZÁM · Ára: 1,80 Ft · 1974. NOVEMBER 21.

Várnai György rajza

— Nem rakták ki a vagonokat! Hatalmas bírságot fognak fizetni!
— Tudjuk. Ebben a vagonban van a pénz.

KEDVES LUDAS!

GYÓGYSZERBŐL NEM LEHET „HIÁNYCIKK"!

Alulírott meggyőződéssel állítom, hogy jobb nekem, családomnak, de a szerény munkámmal szolgált nagyobb közösségnek is, ha nem vagyok beteg, hanem egészséges. Ezért hát teljesítem az orvos utasításait, és beveszem az általa rendelt gyógyszereket.

Azazhogy: bevenném. De éppen most is — már több mint egy éve nem tudom hányadízben — járom a patikákat a város egyik végétől a másikig, de receptemre csak halasztóbélyegzőt kapok, orvosságot nem. Mert hiánycikk. A nyolcadik patikában, az elutasítástól feldühödve, nem éppen hízelgő szavakkal illettem gyógyszergyáraink igazgatóságait. Megnyugtatásomra a kedves gyógyszerészlány hosszú listát mutatott: ezt a sor gyógyszert jó idő óta hiába is rendelnék, — nincsenek.

Nem vagyok jogász, nem tudom, hogy ezt az abszurdumot, a gyógyszerhiányt előidéző cselekmény vagy mulasztás micsoda: veszélyeztetés, egészségrontás, a gyógyszergyártó vállalat hűtlen vagy csak gondatlan vezetése, vagy egyszerűen csak tűrhetetlen nemtörődömség, ami ugyancsak bűncselekmény, ha emberek egészségéről van szó. Azokra a bizonyos „objektív nehézségek"-re itt nem lehet hivatkozni, sem gazdasági okokra; ha bizonyos gyógyszerekhez itthon nincs alapanyag, be kell szerezni külföldről.

Nem kellene az ügyet szóvátenni, ha ez a jelenség alkalmi, néhány hétig tartó volna. De már több mint egy esztendeje, vagy még régebben, rohamosan gyarapodik a nem-kapható gyógyszerek listája. S eddig nem olvastunk hivatalos közlést vizsgálatról, a személyi felelősség megállapításáról, fegyelmiről vagy szükség esetén bírói eljárásról. Pedig ideje volna: szükséges lenne a hibáztatható személyek felelősségrevonása. (Pár hónappal ezelőtt olvashattuk egyik napilapban egy orvos levelét, aki szerint még a cukorbetegeknél életmentő jelentőségű gyógyszerrel is előfordult, hogy „hiánycikké" vált! Hiány-

zik bizonyos fontos gyógyszer, amely az epileptikusok kezeléséhez szükséges... és így tovább; az orvosok és gyógyszerészek többet mondhatnak a részletekről.)

Az emberi egészség: kincs. A legegyszerűbb hashajtó, fájdalomcsillapító vagy szívgyógyszer sem hiányozhat tehát soha, sehol és semmiképpen, egyetlen patikában sem; nem is szólva a fontos szerekről. Ez igazán természetes követelmény!

Erdődy János

MI LESZ A JÁSZFÉNYSZARUI SAJTGYÁRRAL?

Jászfényszarun van egy sajtüzem, amelyiknek egyik fő terméke az illatáról híres pálpusztai sajt. Másik híres termékük a kaskavát, ebből számos országba exportálnak, többek között például Libanonba. A pálpusztaiból és a kaskavátból is sokkal nagyobb volna az igény, mint amennyit az

üzem a jelenlegi állapotában ki tud elégíteni. Ugyanis nagyon régi, elkopott gépeken, elavult technológiával dolgoznak az emberek az üzemben, igen mostoha munkakörülmények között.

Az üzem gazdaságilag nem önálló, leányvállalata (picit talán inkább a gyarmata) a Szolnok megyei Tejipari Vállalatnak, így saját erőből nem tudják a gondokat megoldani, Szolnokról várják a segítséget és az intézkedést. De ígéretnél többet eddig még nem kaptak.

Szolnokon, a vállalat központjában is tudják, hogy a jászfényszarui üzemet sürgősen rekonstruálni kellene, ígérgetik is a pénzt rá, de aztán mindig máshova kerül a beruházás.

Tavaly megígérték, hogy 1974-ben a jászfényszarui üzem kap három és félmilliót: új gépeket vesznek, új technológiát vezetnek be és megteremtik az emberhez méltó munkakörülményeket.

Mi valósult meg eddig a tervekből? Semmi. Pedig az esztendőnek már igencsak a végén járunk, s eddig még semmi jel nem mutat arra, hogy a Szolnok megyei Tejipari Vállalat valóban komolyan vette volna az ígéretét.

Szóval, valami bűzlik a jászfényszarui sajtgyár körül.

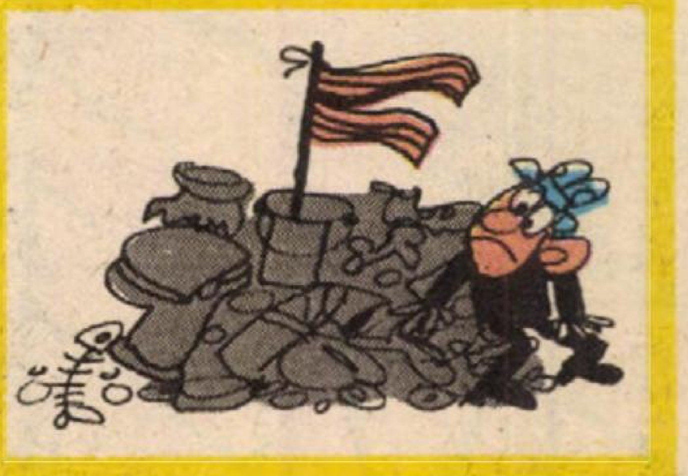
Sajnos, nem csak a pálpusztai...

(i.)

LOMOS TELEK A VÁROS KÖZEPÉN

A Visegrádi utcában sétálva szeméttelepre bukkantam. Méreteitől és szagától valósággal földbe gyökerezett a lábam. A 15-ös számú épülettel szemben egy lebontott ház üres telke díszeleg, amelynek a körülkerítéséről elfelejtettek gondoskodni. Meg is lett az eredménye!

A környék apraja, nagyja szemétlerakóhelynek tekinti az elhanyagolt területet. Mázsaszámra gyűlt itt a sitt, a hulladékanyag, rozsdás vödör, kályhacső, törött WC-kagyló, matrac,

ágysodrony és sorolhatnám reggeltől-estig. Gusztustalan látvány, akármerről, akárhonnan nézzük.

Feltárcsáztam a XIII/15-ös Házkezelőséget és megkérdeztem: mi a véleményük a tarthatatlan helyzetről?

Megtudtam, hogy a bontási terület nem tartozik hozzájuk, de időnként néhány fuvar hulladékot elszállítanak onnan. Talán ennek köszönhető, hogy nem nőtt szeméthegy a város közepén. A XIII. kerületi tanács intézkedése szükséges hozzá, hogy végre felderítsék azt a vállalatot, amelyet a bérleti viszony kötelez a terület rendbehozatalára.

Ha az egész fővárosban meghirdetett „lomtalanítási akció" a Visegrádi utcában összpontosulna, akkor elnézést kérek a közbeszólásért. Ám ha nem erről van szó, akkor lépjen közbe a kerületi tanács, de sürgősen!

(f. i.)

Az olvasó megkérdezi...

...hol lehet 966-os típusú Zaporozsec gépkocsihoz kipufogódobot kapni? (Aki tudja, írja meg a következő címre: Varga László 1039 Budapest, Szentendrei út 369.)

...hova tűnt a Frank-kávé? (Aki tudja, értesítse róla az összes élelmiszer-kereskedelmi vállalatot!)

...ki a felelős egy jegenyesor haláláért? Tápióság község két részét egy hosszú út köti össze, s ezt az utat gyönyörű jegenyesor szegélyezte, amíg ki nem irtották onnan a fákat. Ki vágatta ki a jegenyéket és miért? Erre szeretnének választ kapni a tápióságiak.

...lehet-e kapni valahol négyszemélyes Autopress kávéfőzőhöz tetőt és vele együtt csövet is? (Értesítést vár: Vörös Lászlóné 1053 Budapest, Királyi Pál u. 7.)

...„Sumatic" típusú ébresztőórához miért nem lehet akkumulátort kapni? (Kérdezi: Hajdú Lajos, 3400 Mezőkövesd, Tanácsköztársaság útja 90.)

...miért nincs pótalkatrész a kis Omega porszívókhoz? Az én porszívóm forgórésze zárlatos lett, de nem vállalják el sehol a javítását, mert nem kapnak hozzá alkatrészt. Mi ennek az oka? (A választ várja: Hegedűs Béla 2900 Komárom, Juhász Gyula u. 5/15.)

KÜLÖNÖS MODOR

A Vígszínház mögött van a „Művész" étterem. November 1-én negyed egykor ide mentünk be két barátnőmmel ebédelni. Bécsiszeletet rendeltem. Elég soká vártunk, míg hozta a pincér. Enni kezdtünk, s megállapítottuk, hogy ehetetlenül kemény a hús. Szóltam a pincérnek: hozzon mást, ez ehetetlen, kemény. Erre ő: „A bécsi szelet ilyen!" Kénytelen voltam megjegyezni: „Ettem én már sokszor finom, puha bécsiszeletet."

Fogta a tányérokat, elvitte, de a belső helyiségben jó hangosan megjegyezte (mindhárman tisztán hallottuk): „Az az őskorban lehetett."

Igaz, nem vagyok fiatal, öregnek sem nézek ki, de ha még úgy is lenne! Előfordulhat az, hogy egy étteremben ilyen megjegyzést tegyen a felszolgáló?! Megdöbbentő.

P. O.
Bp. II., Árpád fejedelem útja 44.

VENDÉGSZOBA

Augusztusban szobát béreltünk Esztergomban az IBUSZ-tól, négy személyre, négy napra. Két kétágyas szobát kaptunk, fürdőszoba használattal. Az egyik szoba leírhatatlan állapotú volt (a hozzátartozó „fürdőszoba" egyetlen bádoglavórból állt), nem is maradtunk csak két napig.

Augusztus 21-én személyesen tettem panaszt az IBUSZ-nál. Azt kérték, hogy írjam meg mindezt levélben a címükre, mert mások is panaszkodtak már a szobán forgó szállásra. (Akkor miért adják ki?)

Több mint két hónap telt el azóta, levelemre választ mindmáig nem kaptam. Hát érdemes volt panaszt tennem?

Németh Istvánné
Csákvár

A CÍMZETT VÁLASZOL

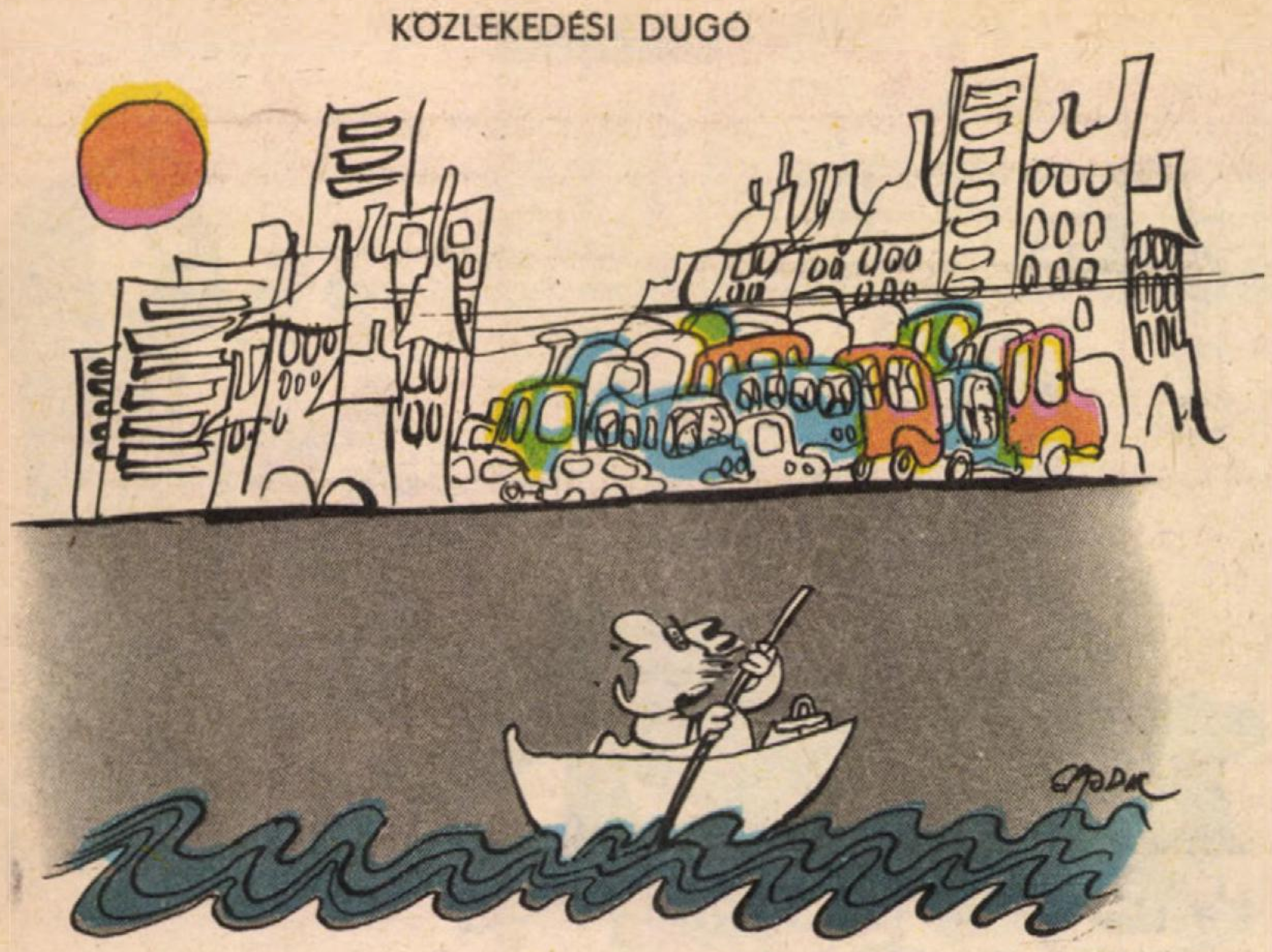
Dr. Szabó Éva orvosnő panaszát, amelyet november 7-i számunkban közöltek, kivizsgáltuk, és az alábbiakat állapítottuk meg:

Az Orvosi könyvesbolt a Gyakorló orvos könyvtára c. sorozat megjelenő köteteiből 1200 példányt küld ki postán egyéni megrendelőknek. Különböző okok miatt — a címzett ismeretlen, nem vette át stb. — 30—40 példányt a posta visszahoz. A panaszos által visszaküldött könyv is ezek közé került. A boltot az említett időpontban tatarozták. Ezt követte az egyetemi tankönyv és jegyzetellátás óriási forgalma. A visszaküldött csomagok felbontására csak az elmúlt hetekben került sor. Ekkor fedezték fel a hibás könyvet is. Még a cikk megjelenése előtt kiküldtek helyette egy kifogástalan példányt, egyúttal levélben szíves elnézést kértek a késedelmes intézkedésért.

A mentő körülmények ellenére a bolt vezetőjét és helyettesét figyelmeztetésben részesítettük a késedelmes ügyintézésért.

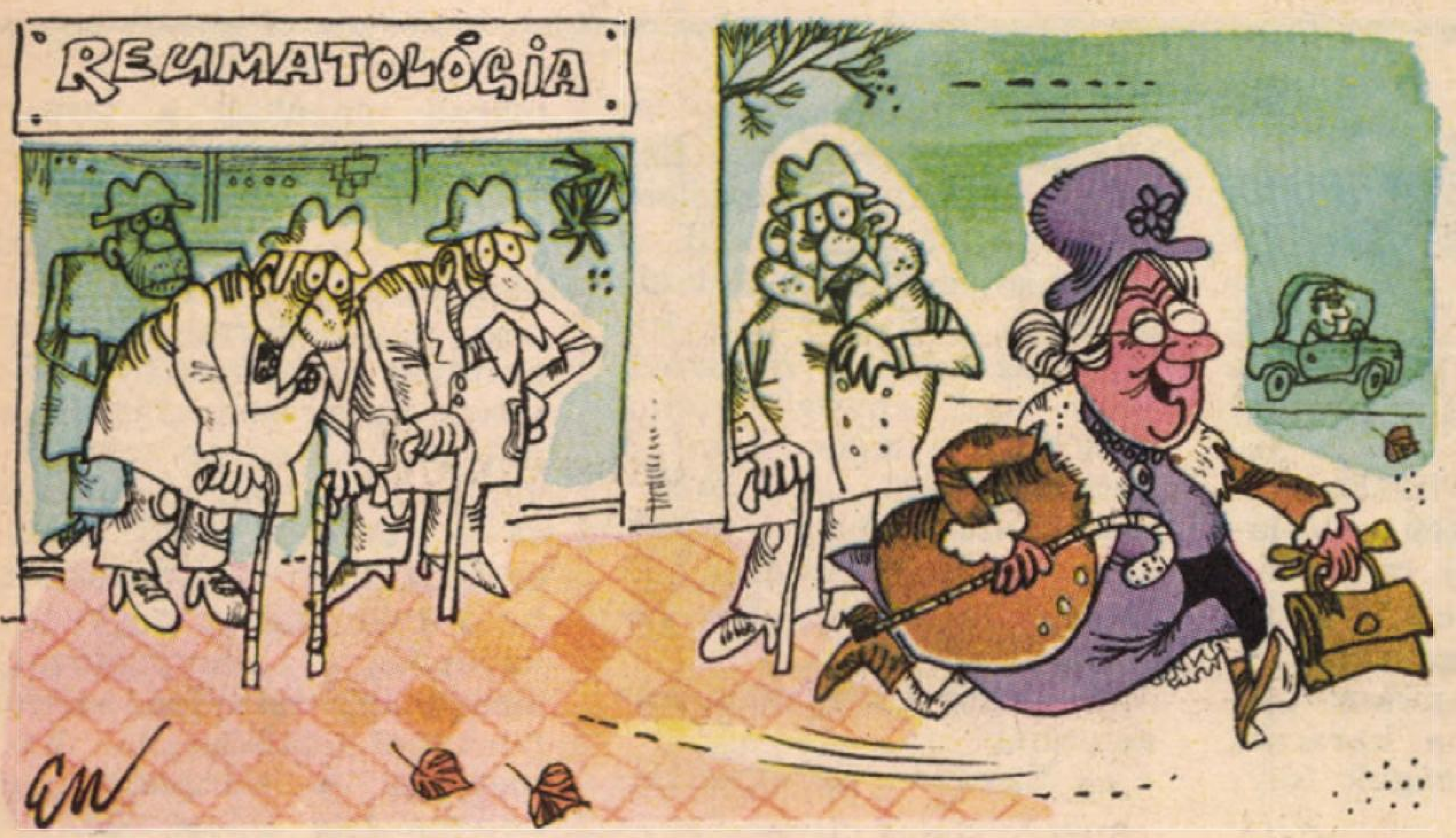
Vállay Béla
főosztályvezető
Állami Könyvterjesztő Vállalat

KÖZLEKEDÉSI DUGÓ

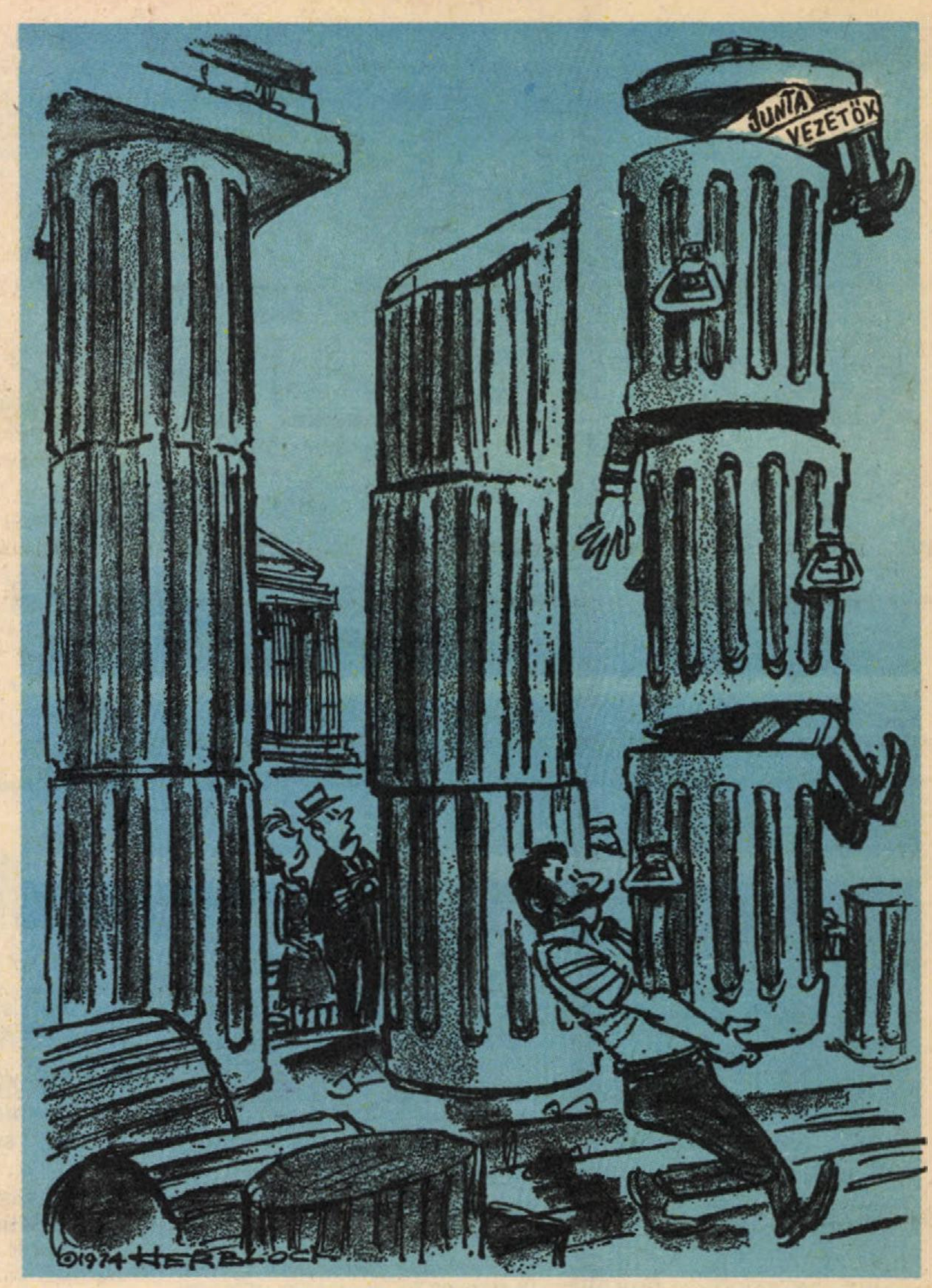
– Majd én megmutatom, hogy mégis pontosan érek be a munkahelyemre . . .

VARÁZSERŐ

– Az óvodába kell rohannom, a kisunokámért!

ATHÉNI FÖLDRENGÉS

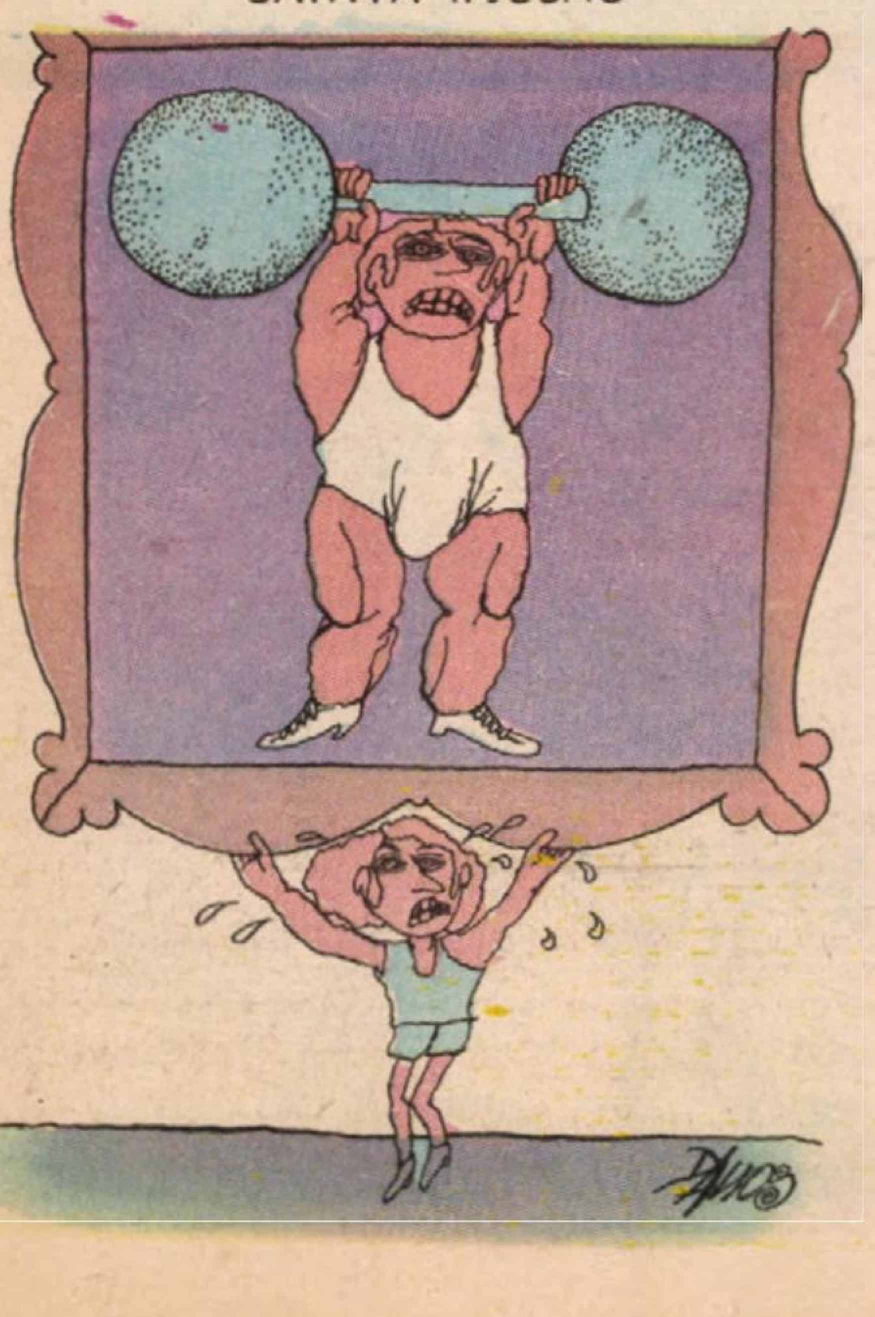
Néhány görög rom elmozdult a helyéről . . .
(International Herald Tribune)

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

— Mi a különbség a régi idők, és a mai kor lányai között?
— Nem tudom.
— A régi idők lányai elpirultak, ha szégyellték magukat. A mai lányok akkor szégyellik magukat, ha elpirulnak,

SATNYA IFJÚSÁG

A SZIGET

A vállalat vezetőjét Robinzonnak hívták. Pontosan a megbeszélt időpontban fogadott és azonnal szólt a titkárnőjének, hogy főzzön nekünk kávét.

— Gondjaink vannak — mondta az igazgató, miután megittuk a kávét. — Nem is titkolom ön előtt: gondjaink vannak.

— Kevés a szakmunkás?

— Sajnos, igen. Nem jönnek. A segédmunkás-hiány is elképesztő.

— Technikusok?

— Állandóan hirdetünk a lapokban, de eredménytelenül. Kellene továbbá két portás, egy liftkezelő, néhány takarítónő és sok-sok gépírónő.

— Gépírónő sincs?

— Nincs. Nem kapunk gépírónőket.

— Miért?

— Nem tudom. Egyszerűen nem jönnek. Kellenének továbbá könyvelők, adminisztrátorok, pénztárosok, de nem jönnek.

— Vajon, mi lehet az oka?

— Kérem, ez országos probléma. Hiába ígérünk tisztességes fizetést, jó munkakörülményeket, nem jönnek.

— Jelenleg hányan dolgoznak a vállalatnál?

— Jelenleg ketten: én és Péntek kartársnő, a titkárnőm. De éveken keresztül egyedül éltem itt.

— Hogyan bírta a sok munkát?

— Bírnom kellett: nem volt más megoldás. Éjjel-nappal itt vagyok a munkahelyemen.

— Mit szól hozzá a felesége?

— Nem tudom. Évek óta nem láttam. Apropó, szükségünk van

villanyszerelőkre, vízvezetékszerelőkre, tetőfedőkre. Hiába hirdetünk: nem jönnek. Nincs éjjeliőrünk, raktárosunk, kazánfűtőnk, asztalosunk, lakatosunk. Nincs szakácsnőnk, konyhalányunk, felszolgálónőnk, az óvodából hiányzik az óvónő, az orvosi rendelőből az orvos.

— Nem jönnek?

— Nem, pedig mi mindent megteszünk, hogy jöjjenek.

— S mit dolgoznak itt ketten?

— Hogy mit? — nevetett a vállalat vezetője. — Rengeteg dolgunk van. A kávé például saját termés. A pörkölést is én végeztem, illetve végeztük, Péntek kartársnővel. A szék, amelyen ül, a két kezem munkája, azt a képet a falon én festettem. Tetszik?

— Gyönyörű! Mit ábrázol?

— Hogyhogy mit? Nem ismeri fel Péntek kartársnőt?

— Most, hogy mondani tetszik . . .

— Van egy kis kertünk is, főleg rózsákat termesztek, hogy mindig legyen virág a vázákban. A veteményesben pedig mindent megtermelünk magunknak, mindent, amire csak szükségünk van.

— Nem unalmas az életük?

— Miért lenne unalmas? Még színjátszó-csoportunk is van.

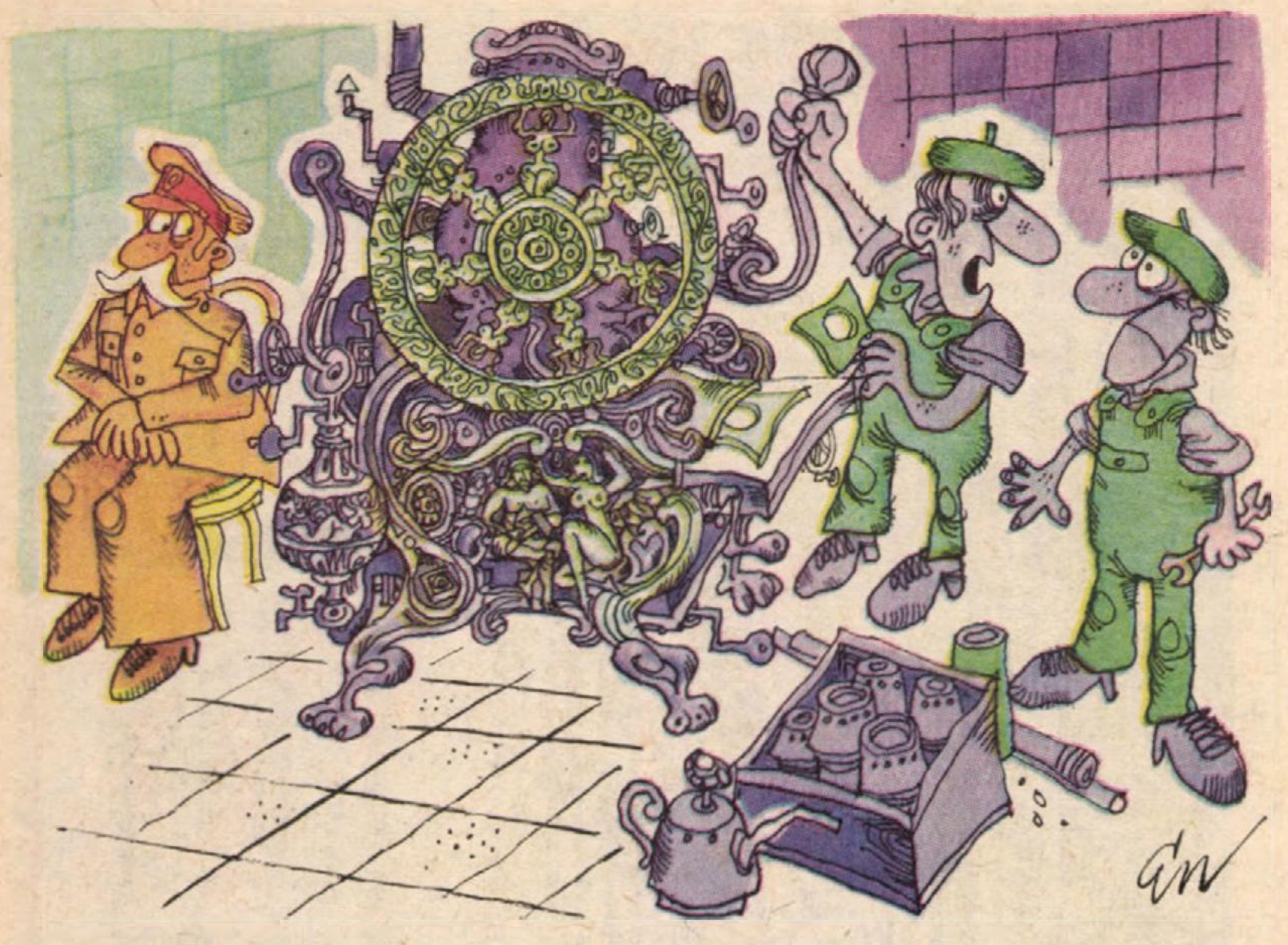
— Kikből áll?

— Péntek kartársnőből és belőlem. Ő verseket szaval, én tréfás magánszámokat adok elő.

Fájó szívvel búcsúztam el Robinzontól, aki hosszú listát adott át nekem, amelyben felsorolta, milyen munkaerőre lenne szüksége. Amikor elhagytam az épületet, még sokáig integetett utánam. Egy fehér zsebkendővel, amelyet saját maga szőtt . . .

Mikes György

„KORSZERŰ" ÜZEM

– A Műemlékvédelmi Bizottság lefoglalta a gépemet...

KÉNYEZTETÉS

– Olyan nagyra nőtt a mi Pistikénk, hogy már a cipőjét sem éri el...

A HARMADIK ÉS A HÉTVÉGI HÁZ

A hajdan patinás irodalmi kávéházból nagy költséggel és időbevetéssel átalakított jellegtelen vendéglátóipari egység egyik asztalánál feltűnően csinos és ismerősnek tűnő fiatal nő ült, kihívóan kereste az előtte elhaladó férfiak tekintetét.

Úgy éreztem, morális kötelességem az idősebb jogán visszavezetni a fiatal lányt az erkölcs keskeny, ám kényelmetlen ösvényére. Adott pillanatban megszólítottam:

— Bocsásson meg, hogy beleszólók magánügyeibe, de miért folytatja ezt a léha életmódot? Miért nem dolgozik, hiszen ép, egészséges fiatal nő?

Mérgesen pillantott fel:

— Hiszen éppen az a bajom, hogy nem engednek dolgozni! Fiatal korom ellenére nyugállományba helyeztek! Nem ismer meg? Én voltam a harmadik, a modern magyar társadalmi színművekben.

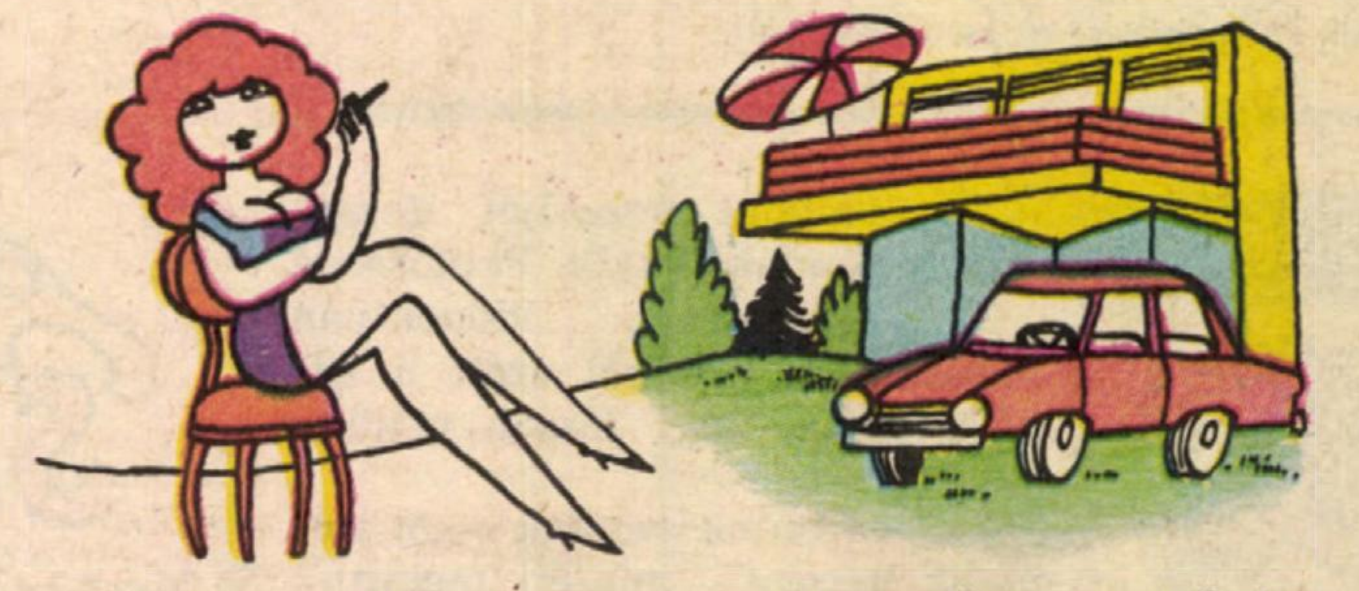
— Hát persze! — kiáltottam fel. — Azért olyan ismerős. Maga volt az, aki az első felvonás végén megjelent, hogy a későbbi konfliktus magvát képezze!

— Úgy van! Én csábítottam el pasaréti villájában, az egyetemi tanteremben, vagy egyenesen a Volvo kocsijában, az őszülő halántékú egyetemi tanárt, a sikeres, ám élemedett festőt, vagy világhírű tudóst. Legtöbbször az illető korosabb férfi lányának barátnője voltam, néha rajongó tanítvány, vagy számító, önző kis bestia, műfajtól függően.

— Régi szép idők — sóhajtott fel szomorúan a szép lány. — Az író urak kapkodtak utánam. Hosszú esztendőkig minden estém foglalt volt. Akadt olyan nap is, amikor két színdarabban léptem fel egyszerre. És most mindennek vége. Kiszorított a hétvégi ház.

— A hétvégi ház?

— Sajnos, igen. Valamennyi színpadi műfajban átvette a szerepet. Ő lett a konfliktus! Először is a vígjátékban. Amikor újgazdagok csak a harácsra törnek és mohóságuk folytán össze is dobnak egy háromszintes, kacsalábon forgó hétvégi házat. De a gazdag hétvégi ház tulajdonosának lánya beleszeret egy hétvégi ház nélküli szegény fiúba, vagy esetleg a szomszédos, és ellenséges hétvégi ház fiába. Megható küzdelem után a két ifjú végül is egymásé lesz. És a két ellenséges, hétvégi ház tulajdonos szülő is ráeszmél, hogy más nemesebb dolog is van a világon, mint a hétvégi ház: az örök-, vagy szövetkezeti lakás, amelyre is együttesen fizetnek be a fiatal pár részére.

— És mi a helyzet a tragédiánál?

— Ugyanaz, de elmélyítve. A professzor, művész, vagy tudós, akit azelőtt én szoktam elcsábítani, most a kastélynak is beillő hétvégi ház kedvéért váltja aprópénzre tehetségét.

— De még akkor is megmarad magának a társadalmi szatíra.

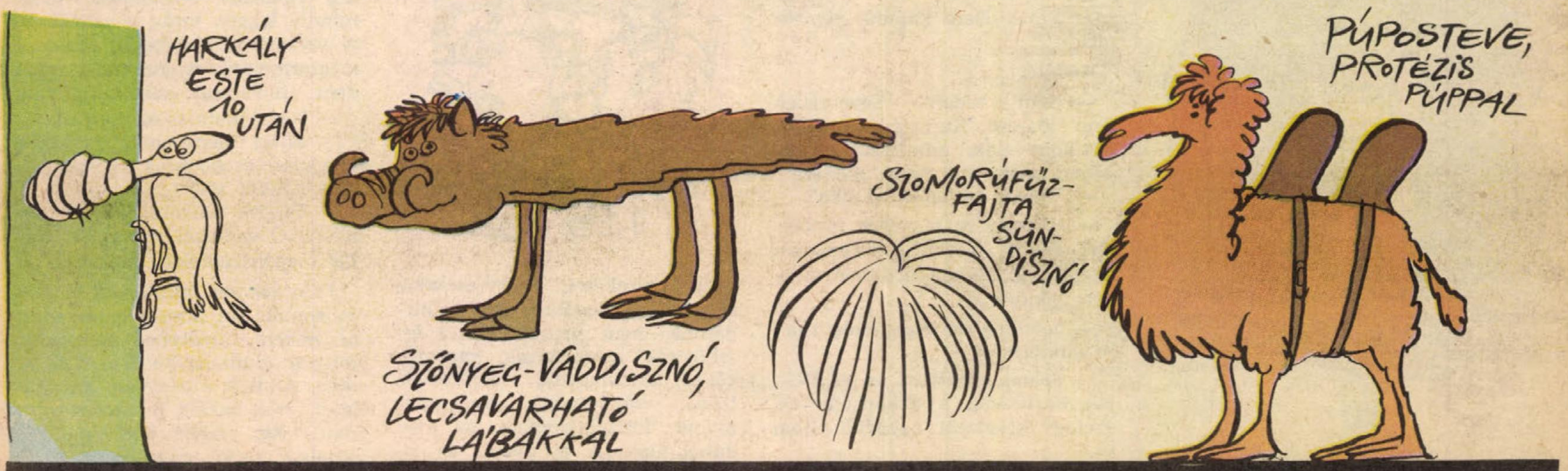
— Szó se róla. Azt is elfoglalta a hétvégi ház. Méghozzá a bővített hétvégi ház. Mármint kerti hintával és grillsütővel bővítve. Az erősen szatirikus jellegű új magyar színművekben, ha csak elhangzik ez a két szó: kerti hinta és grillsütő, a tapasztalt néző már tudja, hogy fékevesztett korrupcióval, társadalmi tulajdon elleni bűntettel találkozik hamarosan a színpadon, a hétvégi ház előterében.

Ebben a pillanatban fiatal író — úgy negyvennyolc esztendős — haladt el az asztal előtt. A fiatal lány sokat ígérően pillantott rá.

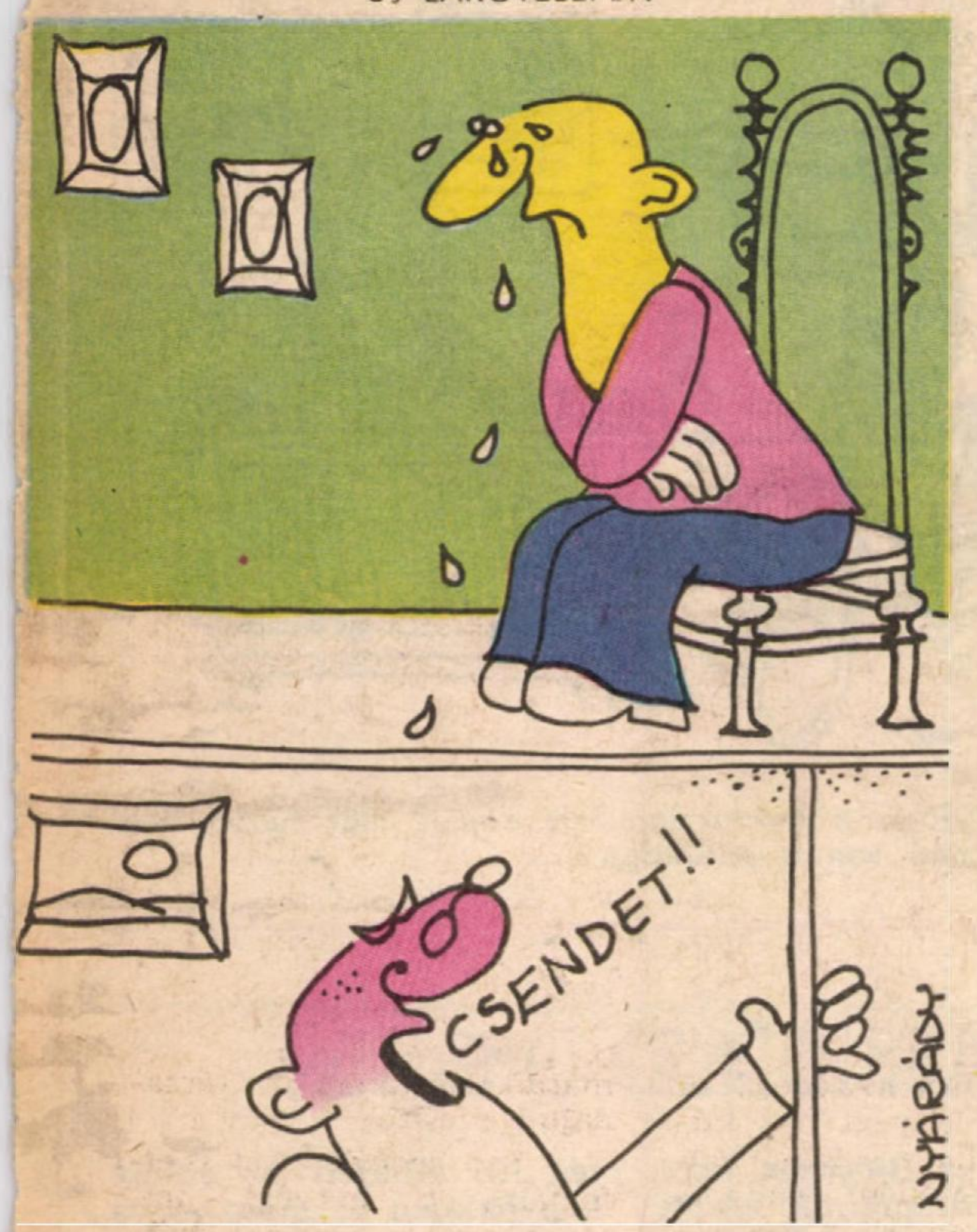
— Ez az utolsó reményem — suttogta —, hogy valamelyik író úr mégis alkalmaz. Minden e szakmába vágó munkát vállalok. Elmegyek már kisregénybe, vagy novellába is. Sőt, már odáig süllyedtem, hogy absztrakt versben is fölvállalok munkát. Ott úgysem ismernek rám...

Kertész Magda

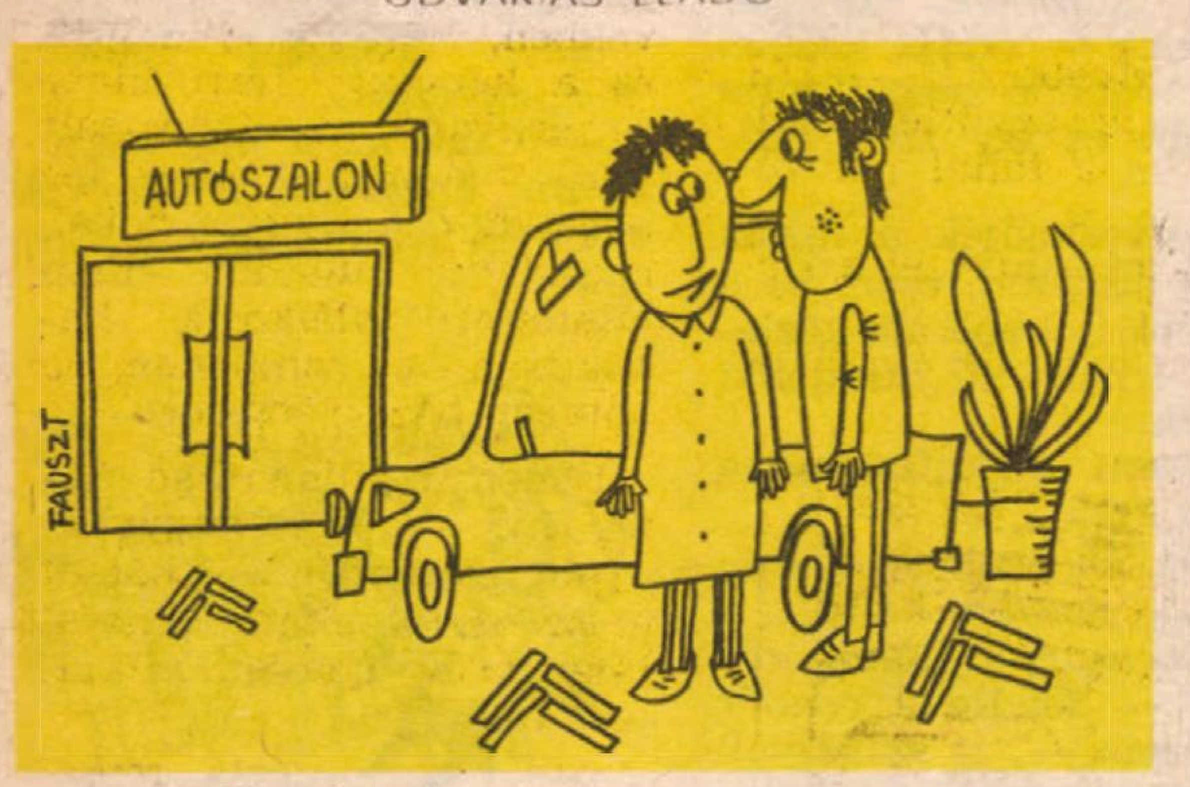
SAJDIK: A JÖVŐ SZÁZAD ÁLLATAIBÓL

UJ LAKÓTELEPEN

UDVARIAS ELADÓ

– Elviszi a kocsit, vagy itt töri össze?

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Tessék mondani, hol van itt a börtönkönyvtár?

– Van egy kis lámpalázam, ügyvéd úr. Most válok először az új irányelvek szerint.

– Sajnos, korunk átka a rekordhajhászás.

– Ha beázik, a cipő oldalán levő zsebben találhat kalmopirint.

MIÉRT PONTATLANOK A NŐK?

Talán nem veszik férfiúi elfogultságnak, hamis előítéletnek, durva általánosításnak, ha megállapítom: az általam végtelenül nagyra tartott női nemnek nem erénye a pontosság. A nők szívósabbak, teherbíróbbak, áldozatkészebbek, érzékenyebbek, sok tekintetben okosabbak is, mint a férfiak, de semmi esetre sem pontosabbak, sőt — pontosabban fogalmazva — egyáltalán nem pontosak —, tisztelet a kevés számú kivételnek. A férfiak között is van pontatlan, de kisebb arányban.

A nők pontatlansága összefügg nemük ősidők óta fennálló kiszolgáltatottságával. A légyottra induló nő például szándékosan késik, önvédelemből. Ha ugyanis nem késne, akkor pontosan érkezne. Ha azonban pontosan érkezne és történetesen a férfi késne, akárha néhány percet csupán, a nő kínos szituációba kerülne. A nőre várakozó férfi legfeljebb egy szánakozó mosolyt vált ki a környezetből, az egyedül várakozó nőt azonban a társadalom gyanúsító jellegű megvetéssel sújtja. Ezt elkerülendő, késni kell.

A nők pontatlanságának másik — nemük elnyomottságával kapcsolatos — oka, hogy a nő felkészülése a külvilág előtti megjelenésre több időt igényel. Az igazságtalan társadalom a férfit belső tulajdonságai alapján bírálja el, és elnéző a küllemével szemben, de aggályosan méricskéli a nőt. Egy félrecsúszott nyakkendő a férfin, korántsem egyenértékű toaletthiba egy nyitvafelejtett női cipzárral. Az előbbi kedélyes hanyagság, az utóbbi azonban jellemhiba. A nőket az a tudat, hogy külsejük állandóan a környezet ítélőszéke előtt áll, zavarral és határozatlansággal tölti el. Ez a magyarázata annak a férfiak előtt fel-

foghatatlan jelenségnek, hogy például a színházba induló nő, utolsó pillantást vetve a tükörbe, ijedten felsikolt, ledobja magáról nagynehezen összeválogatott toalettjét, mondván: ebben nem lehet elmenni és elölről kezdi az egészet. És természetesen elkésik.

Ne higyjük azonban, hogy a nőnek nincs lelkiismeretfurdalása a késés miatt, hisz ő is szeretné látni a darab elejét, ő se szeretne lemaradni a vonatról, ő is elszenvedi a hivatali késésből származó hátrányokat.

Miért hát akkor az a látszólagos nyugalom, amivel a nő a fürdőszobában, vagy az öltözőtükör előtt készülődve szembenéz a késés veszélyeivel?

Ennek oka nem más, mint a nők ama bájos optimizmusa, hogy az idő tulajdonképpen az ő szövetségesük, ami megáll a kedvükért, megszánja őket, egy icipicit abbahagyja a maga múlását, csak annyi ideig, amíg a nő, szegény feje, el nem készül az öltözködéssel. Különös módon a nők az időt hímnemű lénynek képzelik el, egy lovagias és nagylelkű férfinak, aki (!) lábhoz tett fegyverrel türelmesen várakozik addig, amíg a hölgy készülődik. A nőknek az idővel kapcsolatos optimizmusát, vagy fatalizmusát ékesszólóan bizonyítják felkiáltásaik. („Már fél nyolc! Az lehetetlen!" „Hogy már nyolc óra volna? De hiszen az előbb még csak hét óra volt!")*

De azért legközelebb titkon mégiscsak abban reménykednek, hogy az időt, ezt a zord öregembert, sikerül levenniök a lábáról. Mert mint mondtam, a nők kitartóbbak és szívósabbak a férfiaknál, még pontatlanságukban is azok.

Novobáczky Sándor

TRIBÜN

Kinshasai győzelme után megkérdezték Muhammad Alit: ki lesz a következő ellenfele?

— Még nem tudom — mondta a nehézsúly és a szerénység világbajnoka. — Egy biztos: George Foreman nem jöhet számításba. Neki én túl gyors és túl intelligens vagyok. A hét minden napján bokszolhatnék ellene, akkor sem tudna megütni.

Ibolyácska.

Homer Smith, a West Point kosárlabdaedzője mondotta:

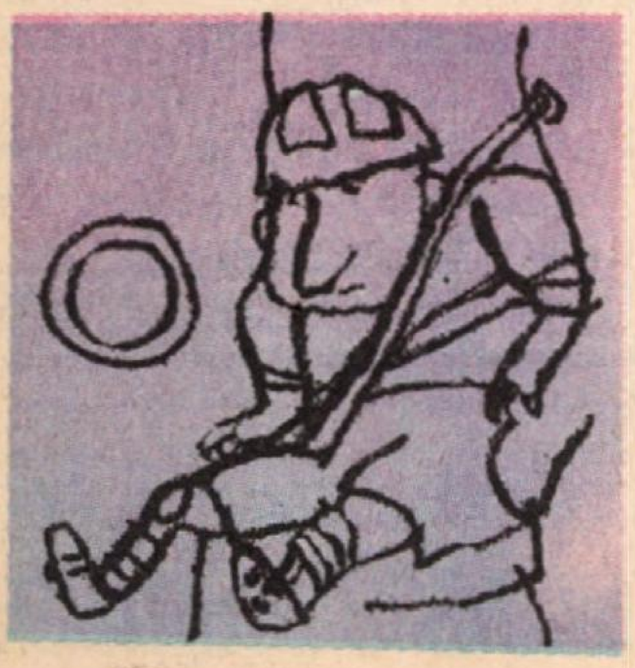
— Azt megtanultam, hogy a játékvezetőkkel udvariasan kell bánni. Már régóta nem tombolok, ha téves ítéletet hoznak. Csak szép csöndesen besétálok és így kezdem: „Nem tudom uraim, hogy ugyanazt a meccset nézzük-e, de..."

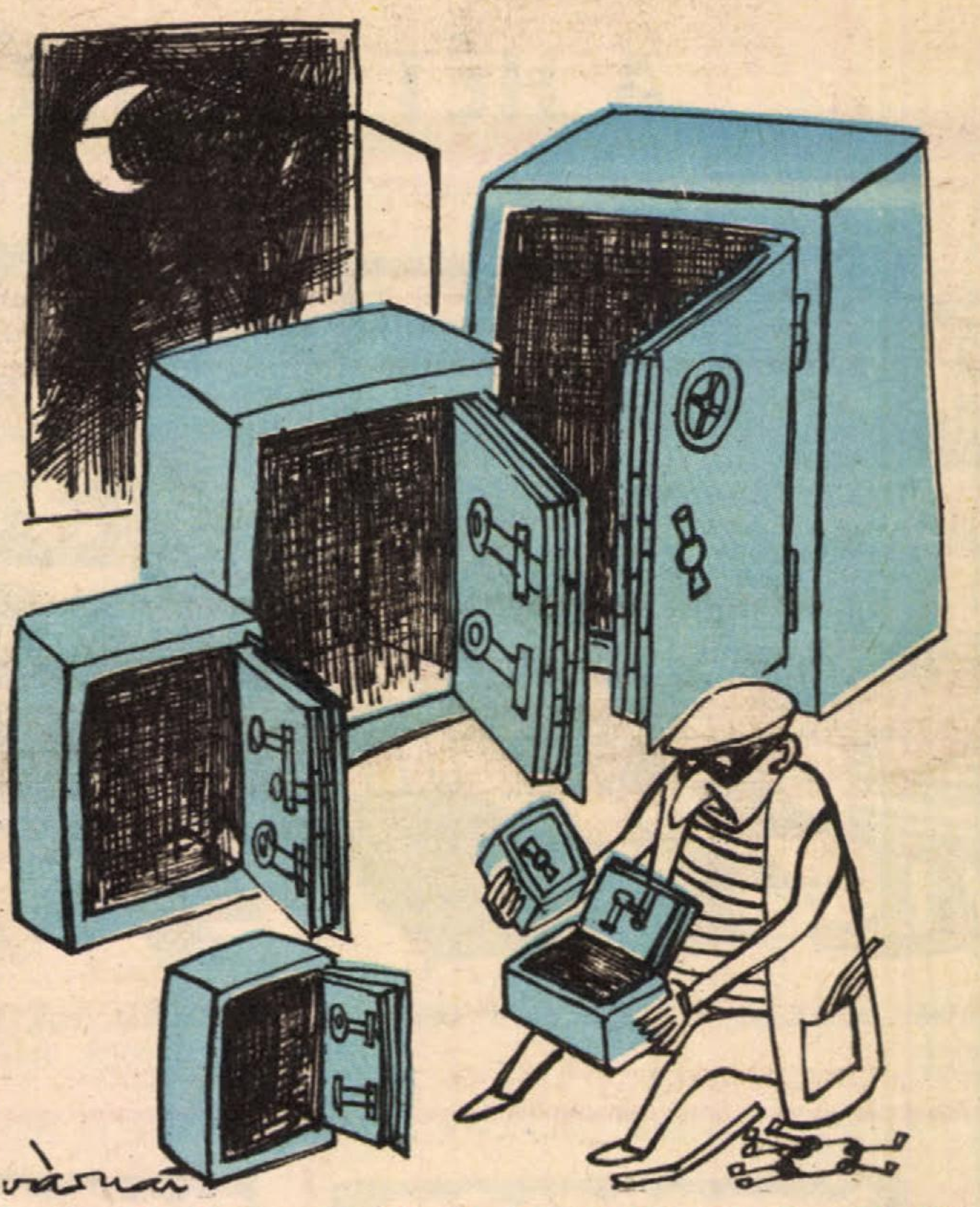
Az Indiana Egyetem rögbicsapatának különgépe, útban Terre Haute felé, motorhiba következtében kényszerleszállást hajtott végre. A riporterek utóbb megkérdezték Tom Harp-ot, a csapat edzőjét, vajon megijedtek-e a játékosok.

— Természetesen — volt a válasz. — Még egy rögbijátékos is tudja, hogy rossz ómen, ha nem forog a légcsavar.

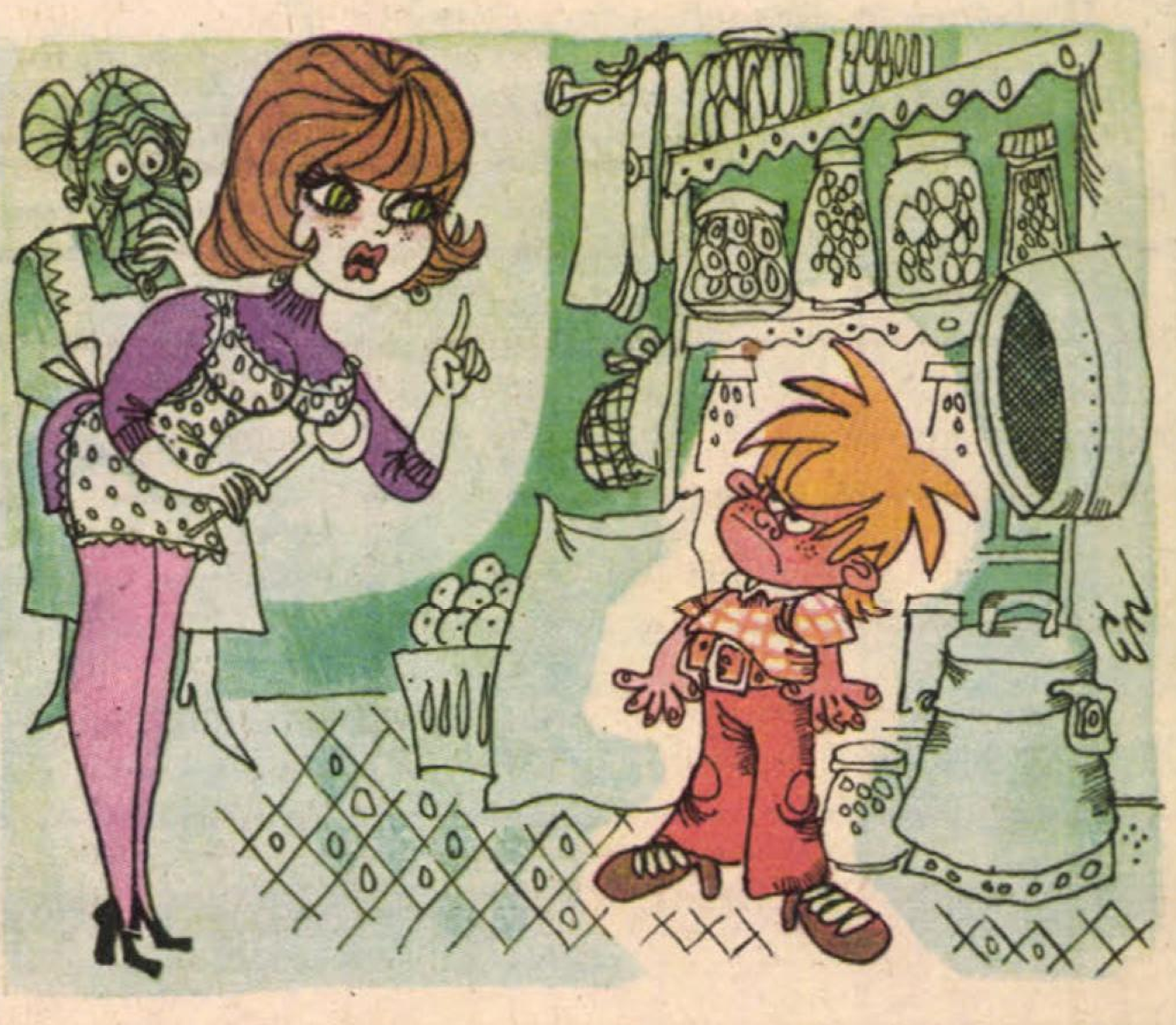
(p. p.)

MEGLEPETÉS

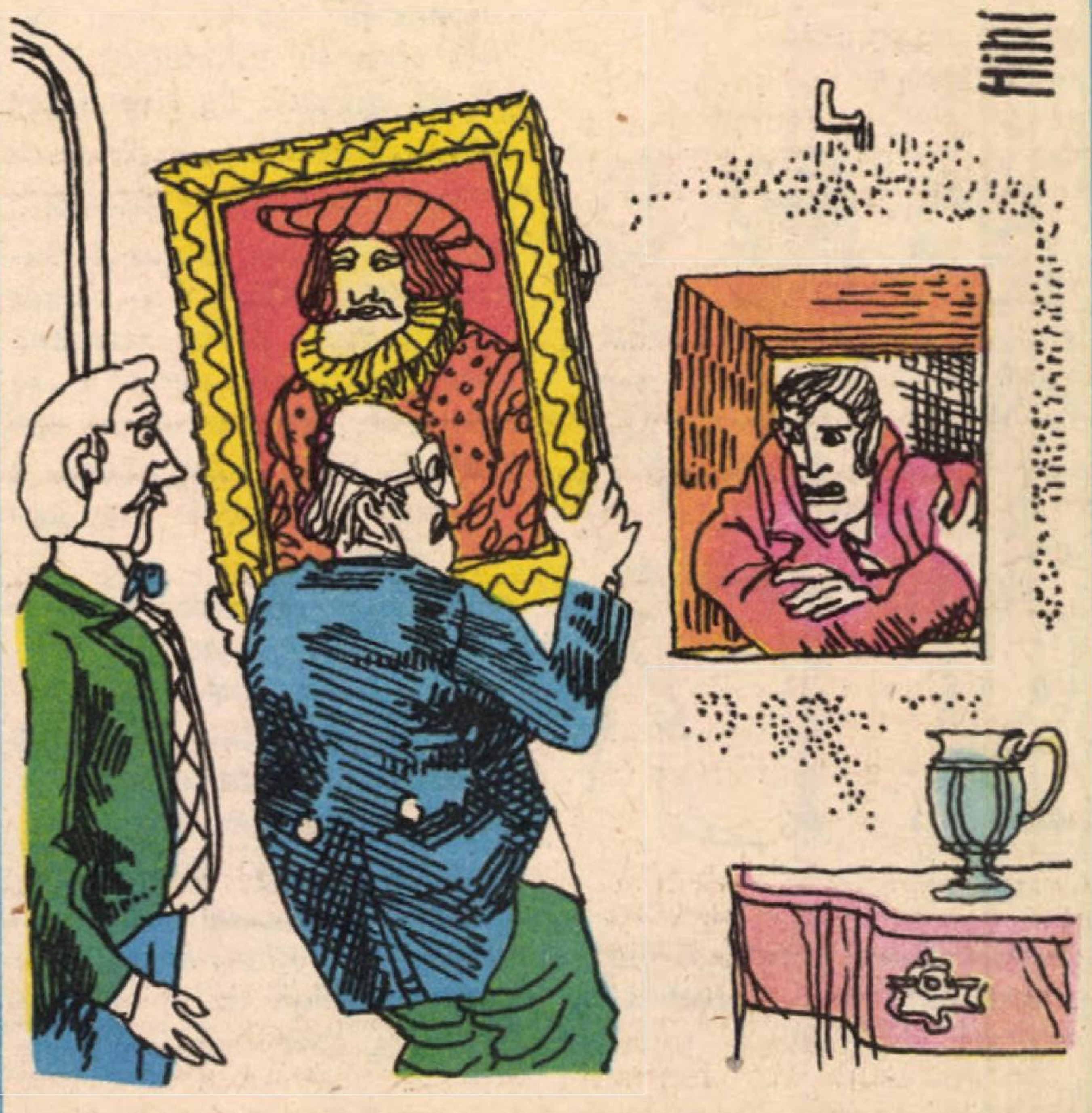

SZÜLŐI INTELEM

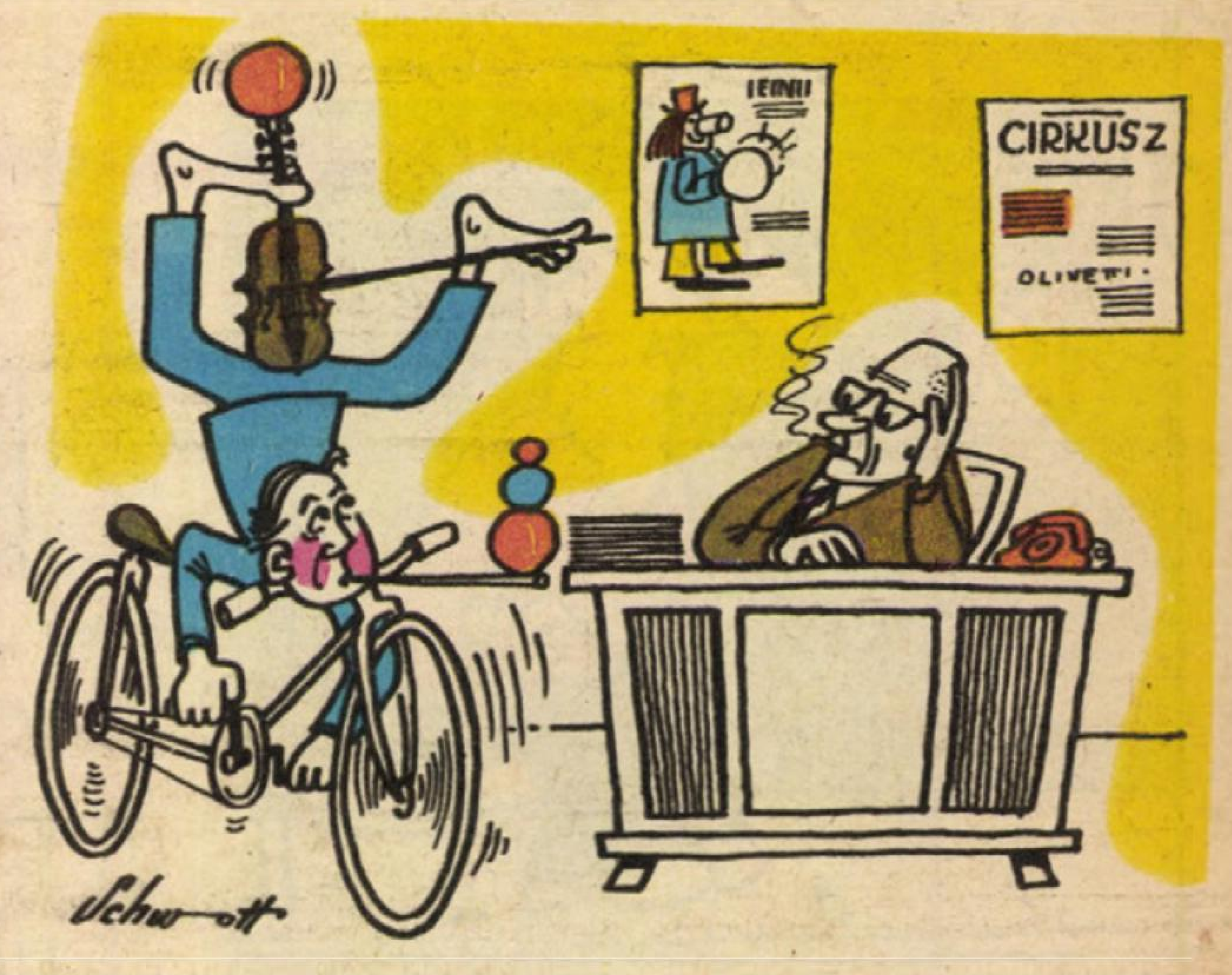
– Ha folyton lopod a befőttet, előbb-utóbb a Kék Fényben foglak viszontlátni!

NYUGATI MŰGYŰJTŐNÉL

– Nincs szüksége egy megbízható magándetektívre, uram?

PECHES ARTISTA

– Ragyogó a produkciója, de sajnos már három hasonló szám van a műsorban...

ANEKDOTÁK

Ibsen és *Björnson* norvég drámaírók között bizonyos csendes féltékenység és nemes vetélkedés volt. Mindegyik saját magát tartotta a legnagyobb norvég költőnek. Egyszer Björnsont — sétája közben — egy rendőr megállította az utcán és így szólt hozzá:

— Szíveskedjék a másik oldalra átmenni, mert itt a szabályok jobboldali közlekedést írnak elő mindenki számára.

Björnson méltatlankodva kiáltott fel:

— De én vagyok a legnagyobb norvég költő!

— Bocsánatot kérek, Ibsen úr — felelte a rendőr udvariasan —, a szabályok mindenkit egyenlően köteleznek...

Jásznaja-Poljána látogatói között megjelent egyszer egy gazdag amerikai: barátai társaságában volt és arra kért engedélyt, hogy csupán egy pillantást vethessen *Lev Tolsztojra*. Megígérte, hogy beszéddel nem fogják a nagy írót zavarni, s hogy a puszta látásával is megelégszenek. Az engedélyt megkapta. Tolsztoj mozdulatlanul ült az erkélyen, míg a társaság tagjai lassan és szótlanul elvonultak előtte, senki sem szegte meg a megállapodást, csak egy hölgy nem tudott uralkodni magán.

— Lev Tolsztoj! — kiáltott fel szenvedélyesen, amikor melléje ért —, mindegyik remekműve mély benyomást gyakorolt az életemre, de amit a legtöbbre tanított közülük, az a...

A könyv címét elfelejtette. Az akkor éppen beteg író áthajolt az erkély könyöklőjén és mosolyogva súgta:

— A Holt lelkek?

— Igen, igen, az volt a remekmű címe! — kapott a hölgy a szón.

Mire Tolsztoj halkan megjegyezte:

— Csak az a baj, asszonyom, hogy azt a könyvet nem én írtam, hanem Gogol!...

Amikor *Shaw* Candida című darabját New Yorkban bemutatták, a szerző táviratot küldött Cornelia Skinnernek, a címszereplőnek:

„KITŰNŐ, FELÜLMÚLHATATLAN!"

Miss Skinner szerényen így köszönte meg választáviratában:

„A DICSÉRET TÚLZOTT!"

Shaw erre újabb táviratot küldött:

„A DARABOMRA ÉRTETTEM!"

Mire Miss Skinner így válaszolt röviden:

„ÉN IS!"

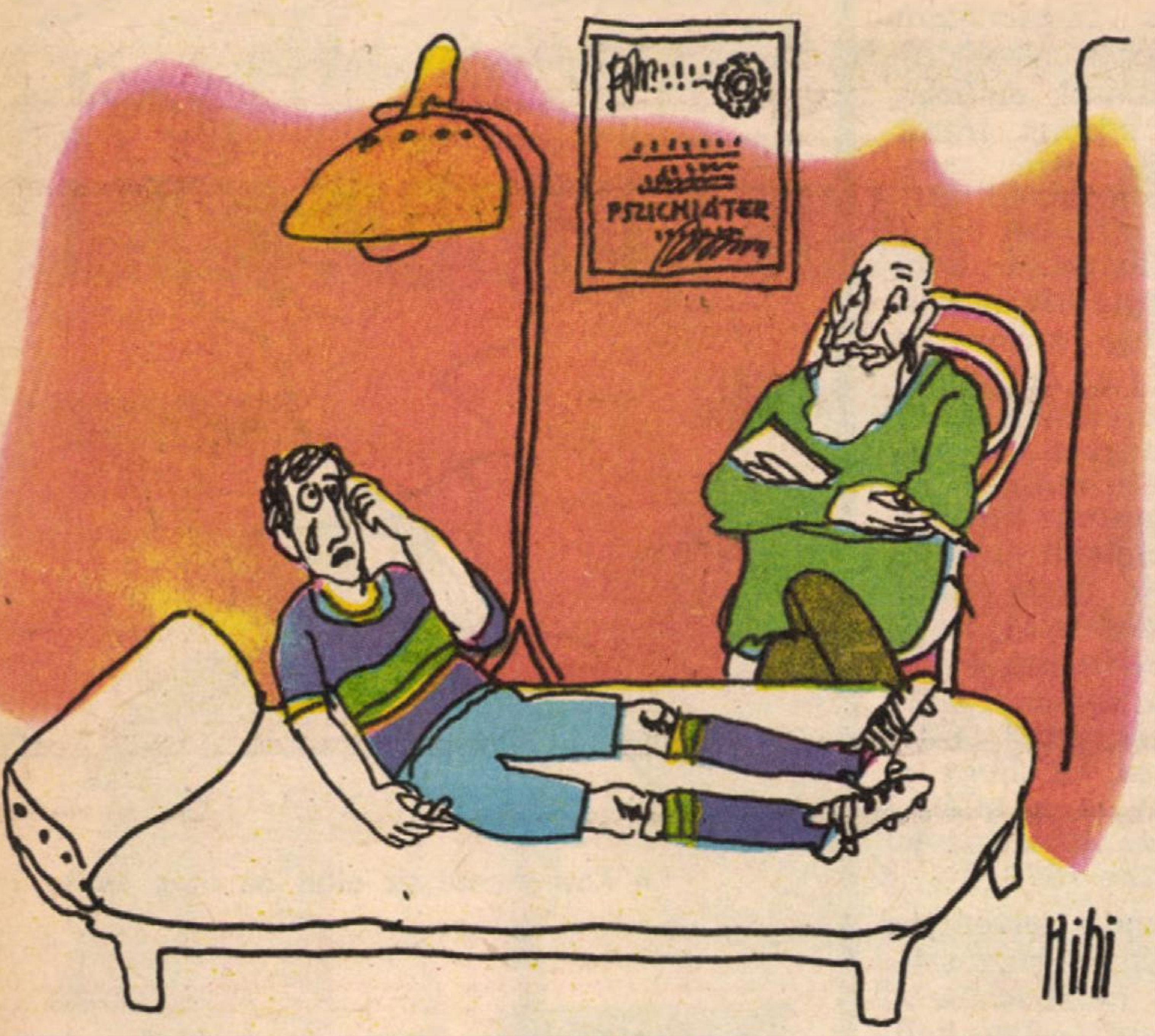

Alberto Moravia korunk törekvéseiről és irányzatairól nyilatkozva, ezt mondta a római rádióban:

— Furcsán hangzik, de igaz: egyszer majd korunkat is úgy emlegetik, hogy a „régi szép idők"!...

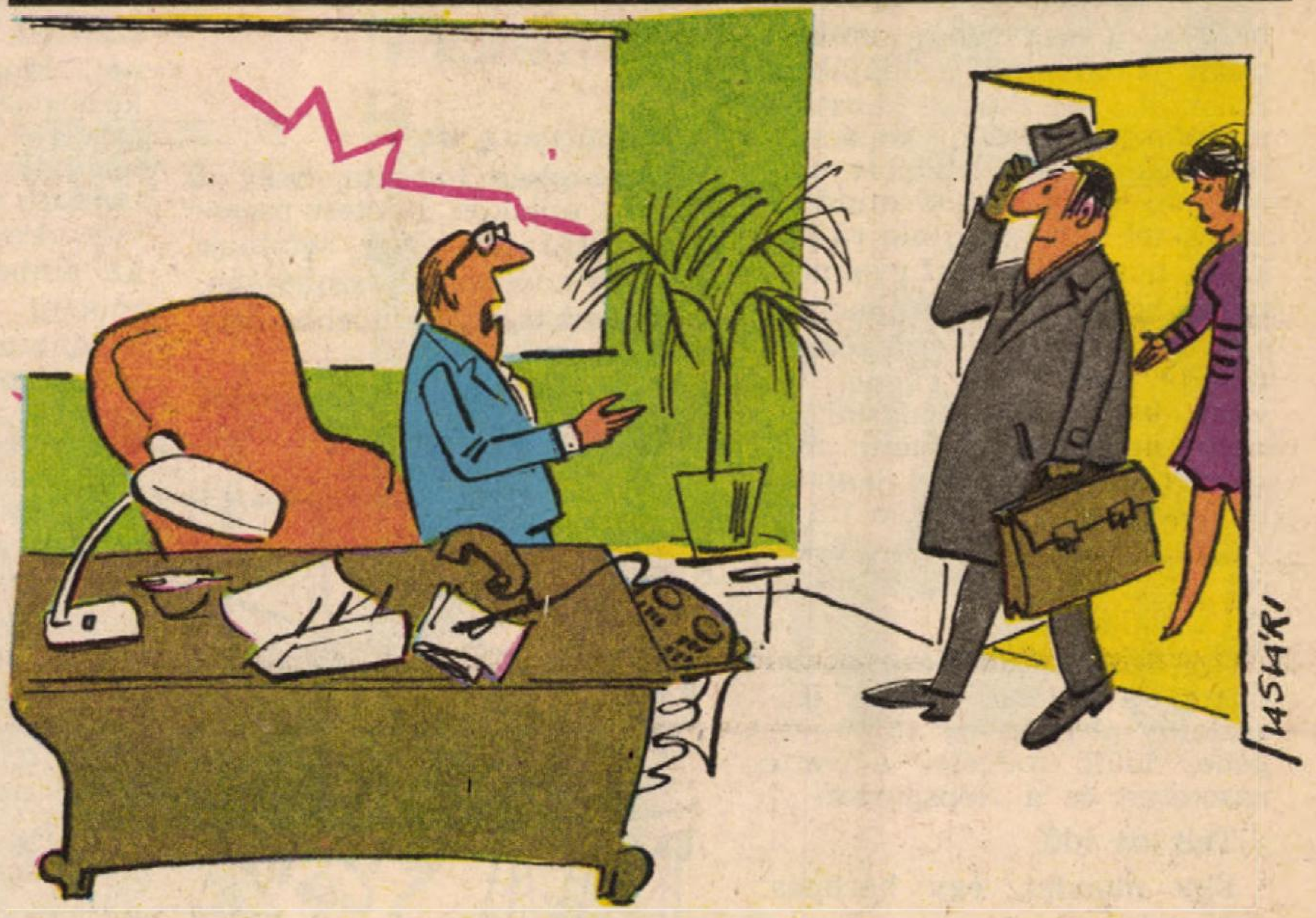
(Révész Tibor gyűjtése)

ELGONDOLKOZTATÓ ESET

– Kilencven percig szaladgálok a pályán, és folyton másnál van a labda...

AZ EMBER TRAGÉDIÁJA (XIII.)

„...Mondd ki vagy?
Alulról jössz-é hozzánk, vagy felülről?"

(Madách)

ELŐKÉSZÜLET

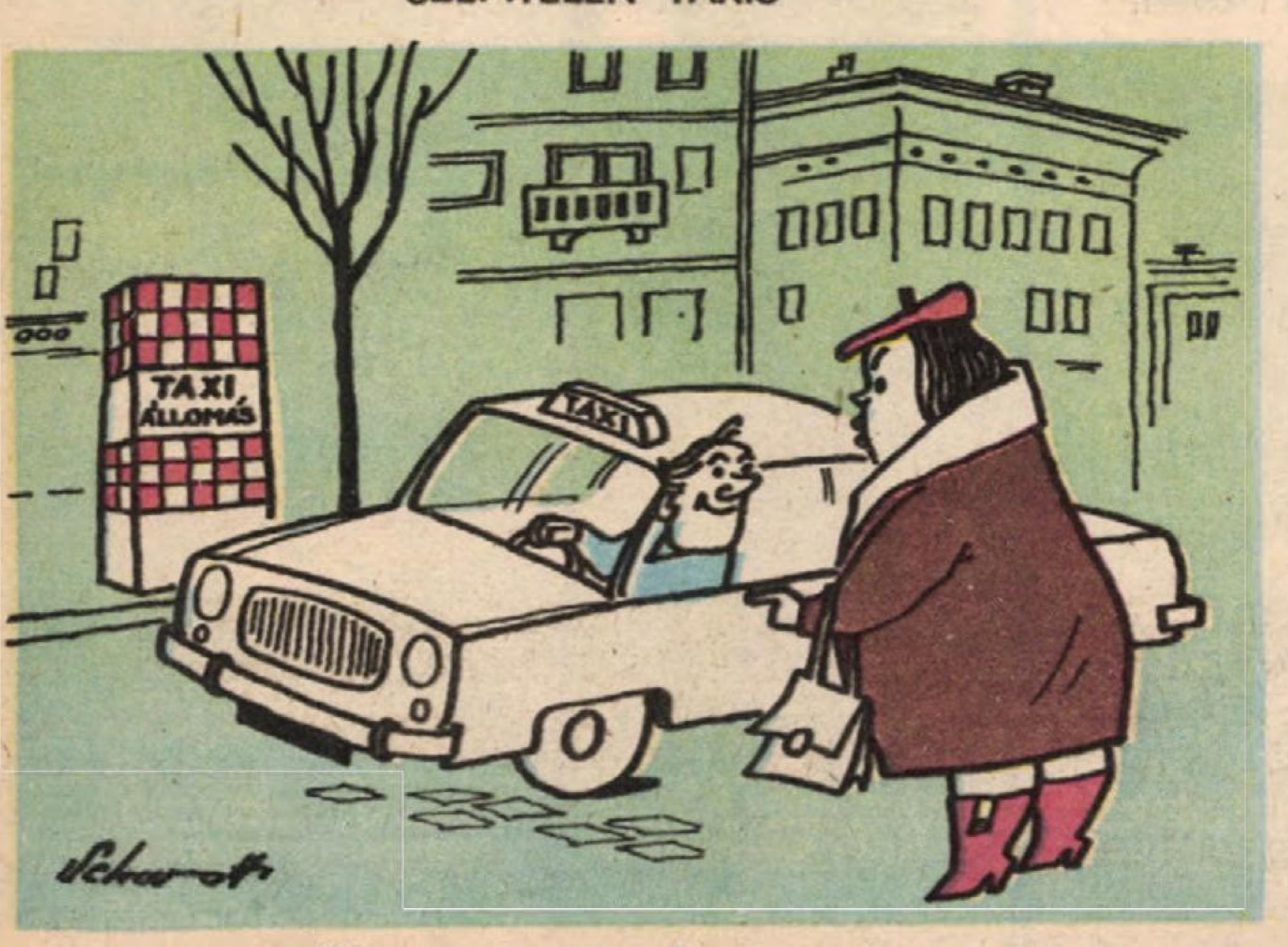
– Miért szépíted magad ilyen izgatottan?
– Egy nagyon fontos telefont várok!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Bíró: Mi a foglalkozása?
Vádlott: Munkáadó.
Bíró: Hogy értsük ezt? Kinek ad maga munkát?
Vádlott: A bíróságnak.

***Bíró:** Egyedül lopott, vagy volt társa is?*
***Vádlott:** Teljesen egyedül, bíró úr, hát lehet a mai időkben becsületes társat találni?*

SZEMTELEN TAXIS

– Kérem, vigyen a Boráros térre.
– Egyszerre?

CSODAGÉP

Hosszas munkával szerkesztettem egy csodálatos gépezetet, melynek segítségével bárki fejébe beleláthatok és a legtitkosabb gondolatait is megtudhatom. A műszaki leírással most nem fárasztom a nyájas olvasót. A lényeg az, hogy a gép üzembe helyezése után pontosan ismerem annak a gondolatait, akire erősen ránézek. Ha pedig behunyom a szemem és valakire gondolok, úgy ennek a gondolatai sem maradnak titokban előttem.

Érthető, hogy amint a gép elkészült, kipróbáltam a családomon.

Ránéztem a feleségemre.

Nem gondolt semmire.

De én csak néztem.

„Ennek biztosan kell valami, csak nem mer szólni" — gondolta a feleségem és rámszólt: — Kávét kérsz, vagy éhes vagy?"

A gyerekkel már nagyobb szerencsém volt.

„Vajon mit tudott meg, hogy ennyire néz? Talán az osztályfőnököm hívta fel a mai egyes miatt? Vagy meglátott a cigarettával? Mindenesetre az egyest bevallom, a táskámból pedig eltüntetem a cigit" — gondolta a gyermek...

De az elhatározását már nem tudta végrehajtani: kapott két pofont.

— Az egyik pofont az egyesért, a másikat a cigarettáért kapod — mondtam, hogy ne maradjon bizonytalanságban.

Másnap izgatottan mentem be a munkahelyemre. A portás a szokott tisztelettel köszöntött és közben ezt gondolta:

„A hólyag! Ha holnap kirúgják innét, az utcán meg sem ismerem!"

Alig értem be a szobámba, máris csengetett a telefon.

— Magát hívja az igazgató — mondta a gépírónő és én erősen ránéztem.

„Bár tudnám miért hivatják. Lehet, hogy végre kipenderítik innen. De akkor megmondom, hogy kire nézzen ilyen tekintettel..." — gondolta a lány és barátságosan mosolygott rám.

— Foglaljon helyet a kartárs — mondta az igazgató. Leültem, közben mereven ránéztem.

„Szegény birka... Hogy mondjam meg neki, finoman, tapintatosan, hogy

kirúgom?" — gondolkozott és közben megkínált egy cigarettával.

— Nézze kartárs... a helyzet az, hogy...

Én csak néztem.

„Hogy bámul" — gondolta az igazgató. — Tulajdonképpen annyi embert ki kellene rúgni, miért pont ezzel kezdjem..."

— Szóval az a helyzet, hogy... Mondja van magának családja?

— Igenis kérem. Egy gyerek, egy anya, egy após...

„A nyomorult" — gondolta az igazgató. „Ha ez elmegy fellebbezni az egyeztető bizottsághoz, úgyis visszahelyezik."

— A feleségem pedig éppen beteg...

— Tulajdonképpen azt szeretném megtudni, hogyan érzi magát a vállalatnál? — kérdezte.

— Kitűnően! Ilyen ragyogó helyen még nem dolgoztam. A kollégák kedvesek a vezetés szakavatott...

„Egy ilyen jámbor marhát igazán kár lenne kidobni. Százszor inkább a csoportvezetőjét, azt a hülye Kemecseit" — gondolta a főnök.

— Kemecseiről is ilyen jó a véleménye? — kérdezte.

— Lehetek őszinte?

— Nagyon kérem!

— A Kemecsei egy hülye... Már bocsánatot kérek. Tudja ezt róla mindenki... — mondtam.

„Ez nem is olyan ostoba. Sőt! Lám milyen jó, ha az ember elbeszélget a beosztottaival" — gondolta az igazgató.

— De ugye nem tetszik haragudni? — kérdeztem.

— Egyáltalán nem haragszom. És ezentúl majd jobban figyelek magára — mondta és elbocsájtott.

A titkárnője egy borítékot akart a kezembe nyomni, de a főnök kikapta a kezéből. Nyilván a felmondólevelem volt...

Délután kineveztek Kemecsei helyére csoportvezetőnek.

Ősz Ferenc

KILÁTÓ

Tulajdonképpen nem is lepődött meg nagyon, amikor reggel nyolckor néhány munkaruhás embert talált a hivatali szobájában. Bakokat, deszkákat hoztak-vittek, fűrészeltek, kopácsoltak. Azért nem lepődött meg nagyon, mert náluk mindenkinek fel kell készülnie rá lelkileg, hogy előzetes figyelmeztetés nélkül a munkahelyén egy szép napon kiverik a közfalakat, vagy ajtót vágnak be, vagy kicserélik a parkettát, vagy elkezdenek festeni, mázolni. Attól függően, hogy a főnökségnek épp eszébe jutott valami, mert épp van rá keret, mert épp ráér a kivitelező vállalat.

Így hát Ikladi Géza vattát dugott a fülébe, áttolta íróasztalát a helyiség túlsó végébe, leült mögéje, elővette uzsonáját és a Népsportot.

Telt az idő.

Egy mondat, egy harapás.

Szokása szerint egyszerre végzett a focival és az evéssel, leengedte az újságot, fölnézett, hadd lám, mit csinálnak, végeztek-e már a szakik?

Leesett az álla a döbbenettől!

Mert egy emelvény magasodott a szoba túloldalán!

Emelvény — könyöklővel!

És a könyöklőre támaszkodva tucatnyi idegen bámul rá!

Nők, férfiak, fiatalok és idősebbek, még gyerek is akad köztük. Némelyikük pillantása csak kíváncsiságról árulkodik, de vannak, akik szigorúan, vagy gúnyorosan néznek rá, fejüket csóválják.

Mi ez?!

Mi történik itt?!

Lassacskán fölfogta, hogy a nyitott ablakon átvetett pallókon utcai járókelők sétálnak be folyamatosan a szobájába, ki hosszabb, ki rövidebb ideig marad.

Van, aki csak egy tekintetet vet feléje és tovább áll, mások tartós vizsgálódásra rendezkednek be.

Ikladi magánkívül pattant föl a helyéről, kirohant a szobából, meg sem állt a főnökéig.

— Kérem — lihegte felháborodottan —, nálam egy emelvényt ácsoltak. Egy panoráma-kilátót! És a nép csak úgy bemászkál az utcáról a szobámba egy pallón, és néz engem, felülről lefelé, mint egy állatkerti lubickolóban a vízilovat!

A főnök bólintott.

— Joguk van hozzá. Van egy új szokás. Mostanában kilátók létesülnek a nézelődők számára az aluljárók építésénél. Merthogy közügy iránti közérdeklődésről van szó, amelyet ki kell elégíteni. Dehát nemcsak az aluljáró, nemcsak a metróállomás — közügy. Arra is joggal kíváncsiak az emberek, hogy másutt is miként intézik a dolgaikat, különböző intézményeknél, vállalatoknál hogyan foglalkoznak az őket érintő témákkal. A példa ragadós: minden ilyen helyen legalább egy kilátót építenek és hozzá valamilyen közlekedési utat, hogy az emberek odamehessenek, nézelődhessenek, szemmel tarthassák a dolgok alakulását. Én büsze vagyok rá, hogy a mi hivatalunkat is a kilátókötelezettek közé sorolhattuk. Maga nem büszke rá?

— De — mondta elveszetten Ikladi —, én is borzasztó büszke vagyok rá, természetesen, hogy ezentúl úgy kell dolgoznom, hogy közben vadidegenek figyelik szüntelenül minden mozdulatomat... Legalább azt árulja el, főnök, hogy ki fúrt meg, hogy pont nálam csináltak ilyesmit?

Méltatlankodva vonta össze szemöldökét a főnök.

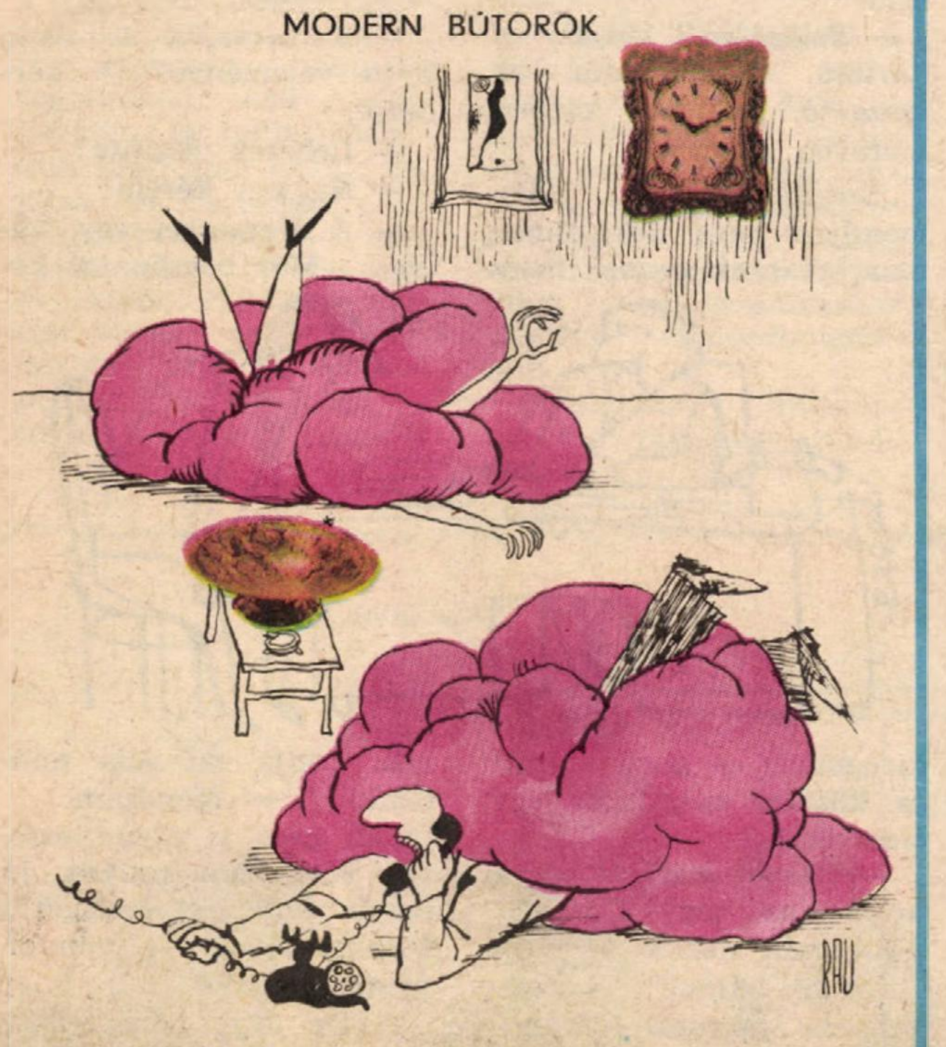
— Semmiféle fúrás nem történt. Azért esett magára a döntés, mert maga a földszinten van, könnyen megközelíthető az utcáról.

Odasétált az ablakhoz és érdeklődve nézett le, a járdán kígyózó kíváncsiakra.

A második emeletről.

Kürti András

MODERN BÚTOROK

— Halló, szerviz, kérem, jöjjenek azonnal, nem tudunk kiszabadulni a fotelból...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— Miért mész mindig egyedül az autóddal. Miért nem viszel magaddal barátaid közül is néhányat?

— Hogyne! Akkor honnan fogják tudni, hogy kié az autó?!

KÖLCSÖN KÉRELEM

Felvennék
napi két óra kölcsönt
a Nemzetközi Valutaalaptól,
ötévi törlesztésre,
két százalék kamattal.

Kérésem indoklásaként előadom,
hogy ezidőszerint
csupán huszonnégy óra
található egy napban,
viszont huszonhat óra
szükségeltetik ahhoz,
hogy annyi pénzt keressek,
amennyiből huszonnégy óra hosszat
szerény munkaerőmet
épen fenntarthatom.
A bővített újratermelésre
ebből nem is telik,
a szaporodásról épp ezért lemondtam.
De, mint a fenti számvetésből látszik,
még így is számolnom kell
napi két óra idő-deficittel,
mit saját erőből
pótolni nem tudok.
A kölcsön összegét
a művészetből kérem majd levonni,
halálom után persze,
mivel, mint hallom,
hosszú a művészet,
ám az élet rövid.
Szeretném hinni,
hogy régi bonitásom,
mint eddig, változatlan,
s ez biztosítékot nyújt
a kért kölcsönre nézve.
Ezzel soraim zárom,
kiváló tisztelettel:

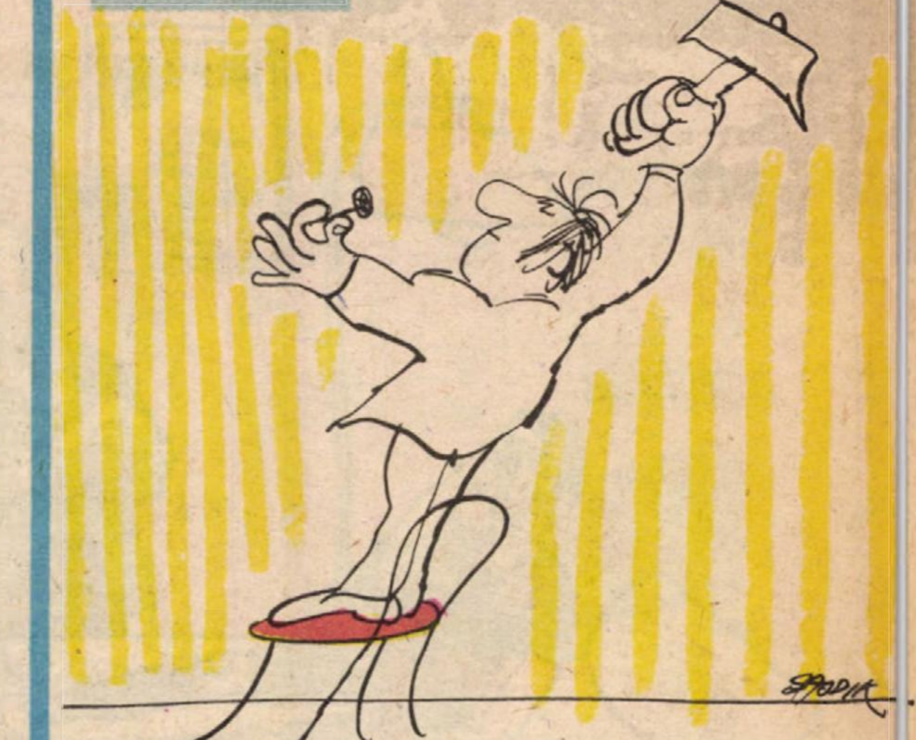
Györe Imre

Megkérdeztük rajzolóinkat:

MIKOR ÁLLÍTOTTÁK VOLNA MEG AZ IDŐT?

Sajdik Ferenc:

— Közvetlenül ez előtt az ütés előtt...

Várnai György:

— Születésem előtt egy órával.

Vasvári Anna:

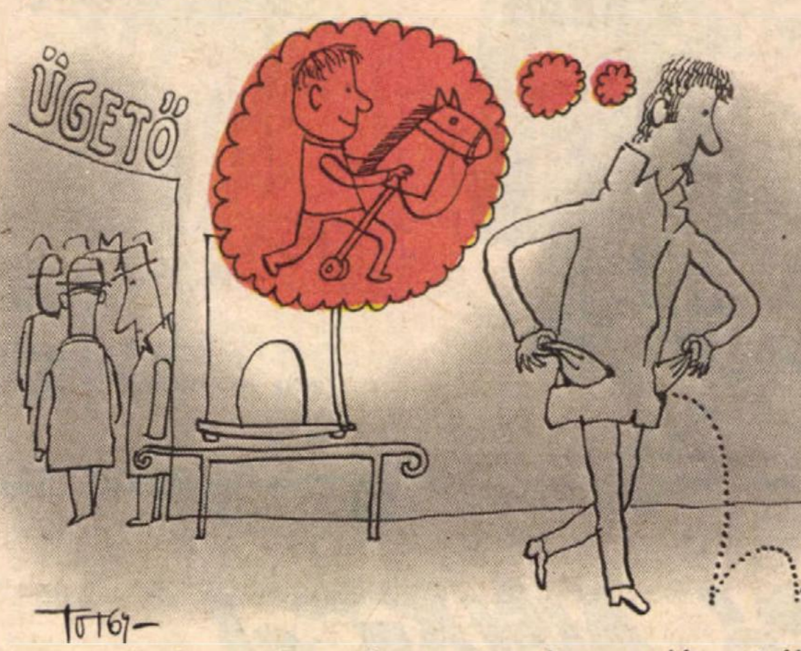
— Mielőtt lemászott volna a fáról...

Dallos Jenő:

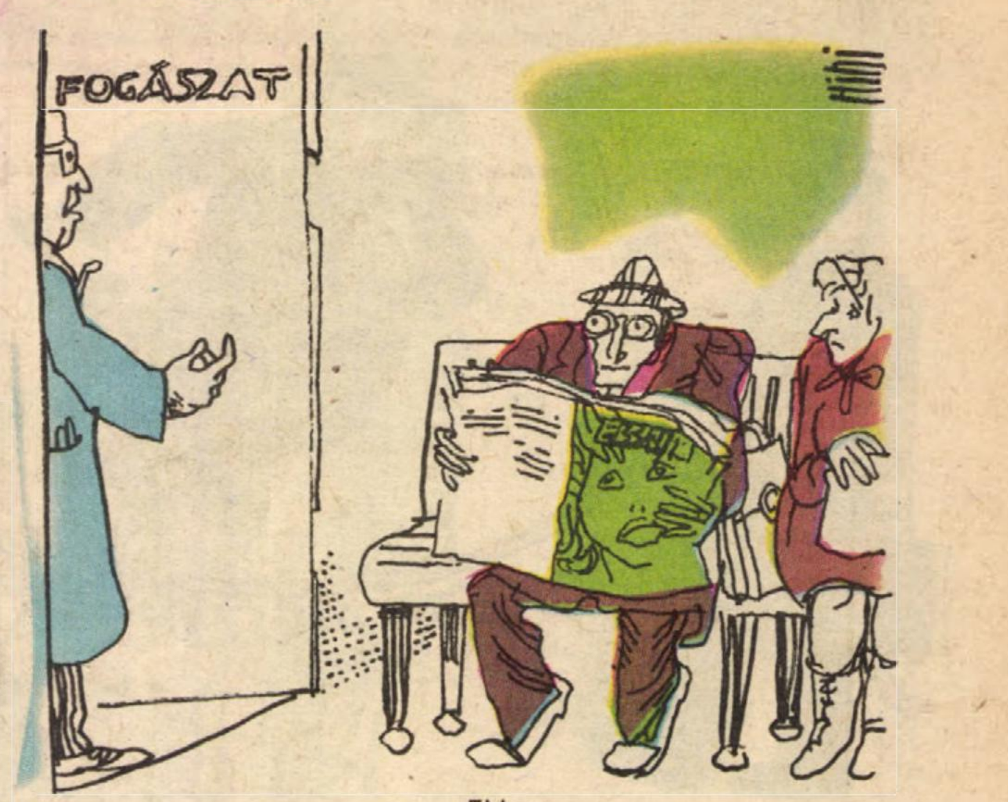
— Néhány évvel ezelőtt...

Tót Gyula:

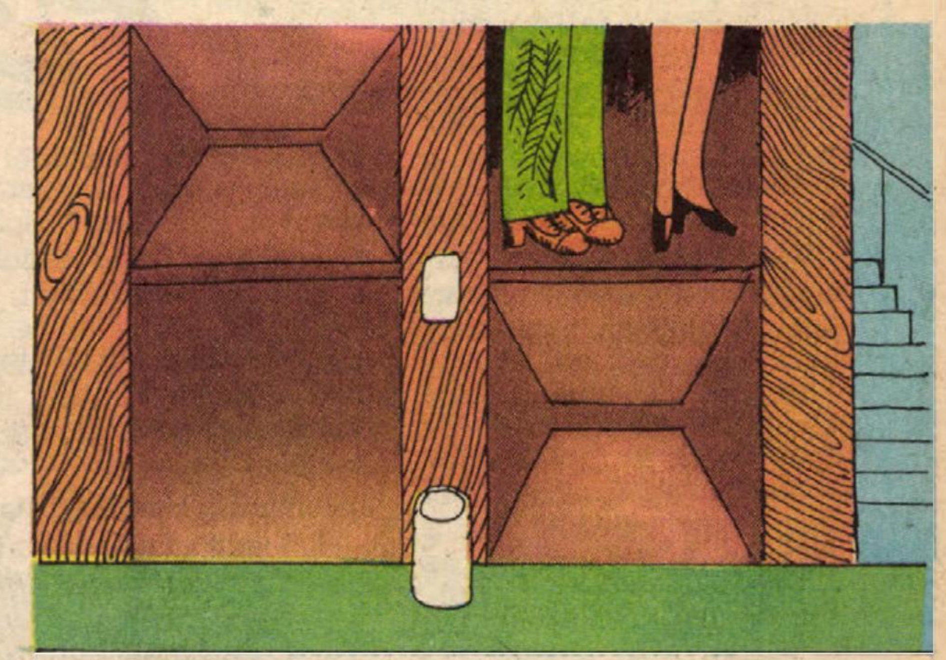
— Amikor még csak ennyit tudtam a lósportról...

Hegedűs István:

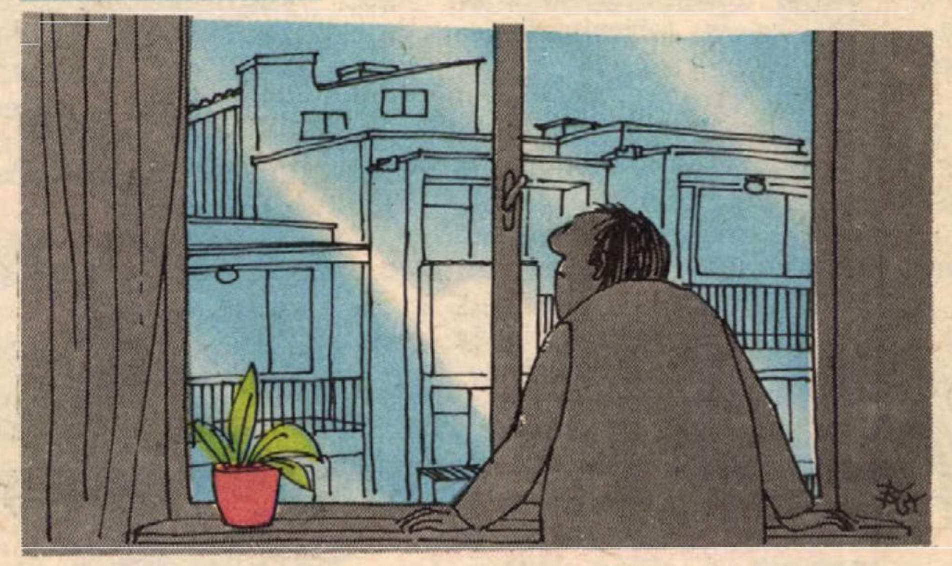
— Ekkor.

Mészáros András:

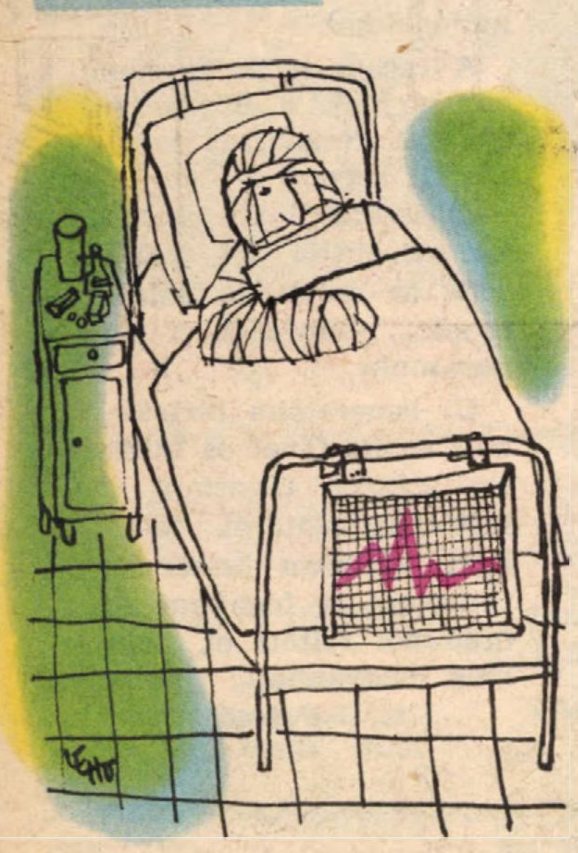
— A múltkor a páternoszterben, de nem állt meg.

Brenner György:

— Amikor kiderült, hogy a szemközti telekre mégis adtak építési engedélyt.

Lehoczki István:

— Tegnap, mielőtt leléptem a járdáról.

Fülöp György:

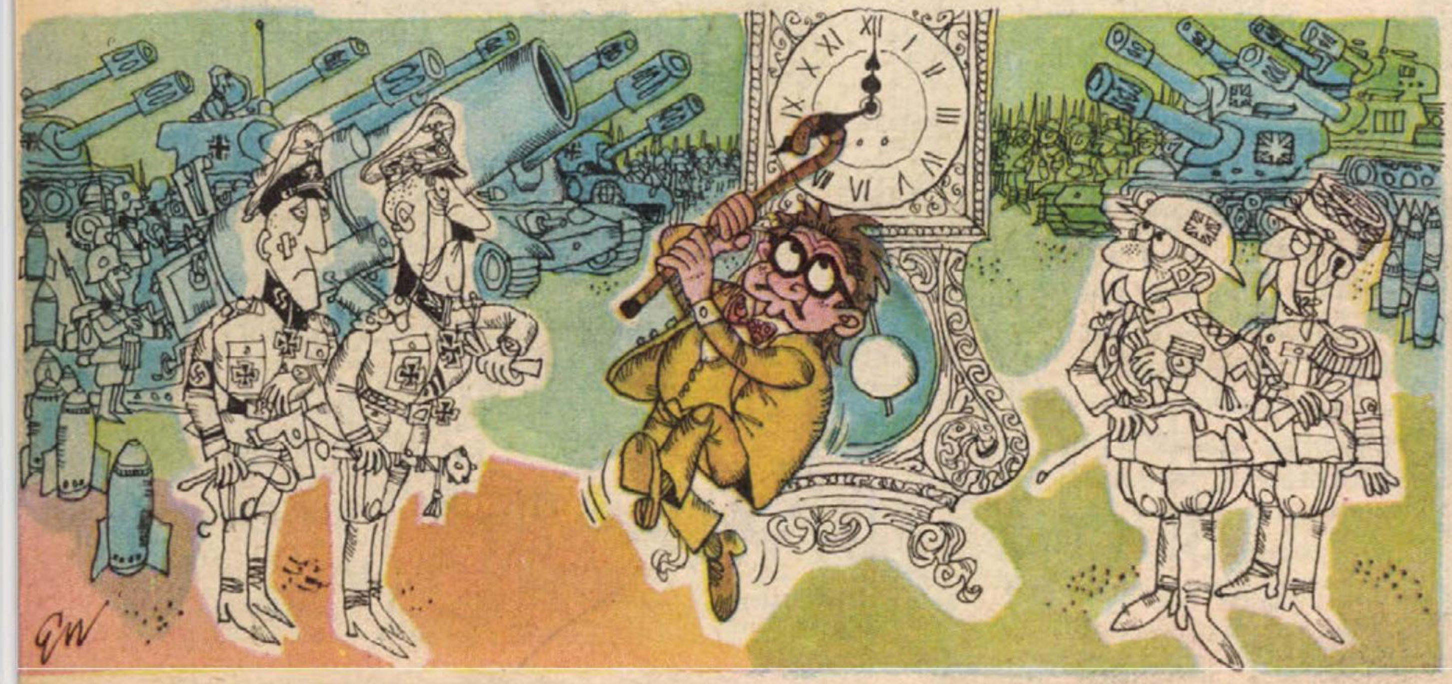
— Előtte...

Erdei Sándor:

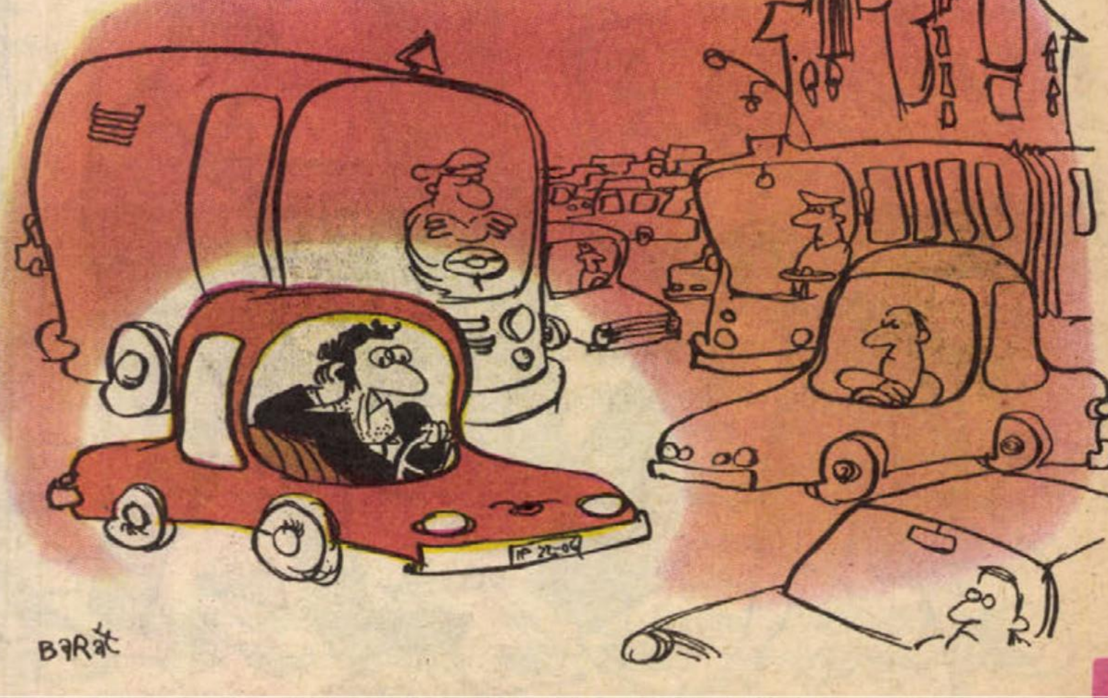
— Minden reggel!

Endrődi István:

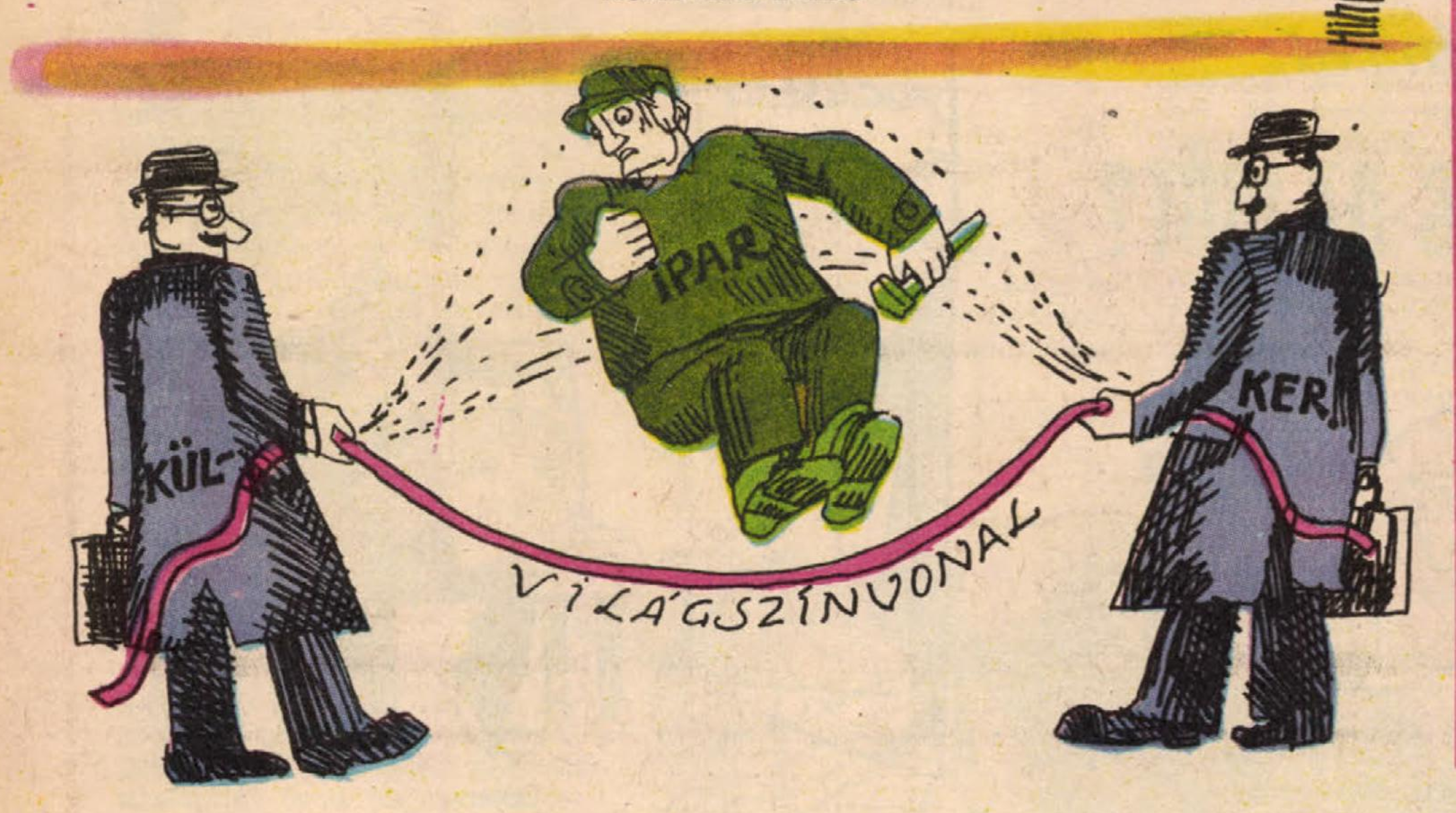
— A második világháború kitörése előtt egy másodperccel

Barát József:

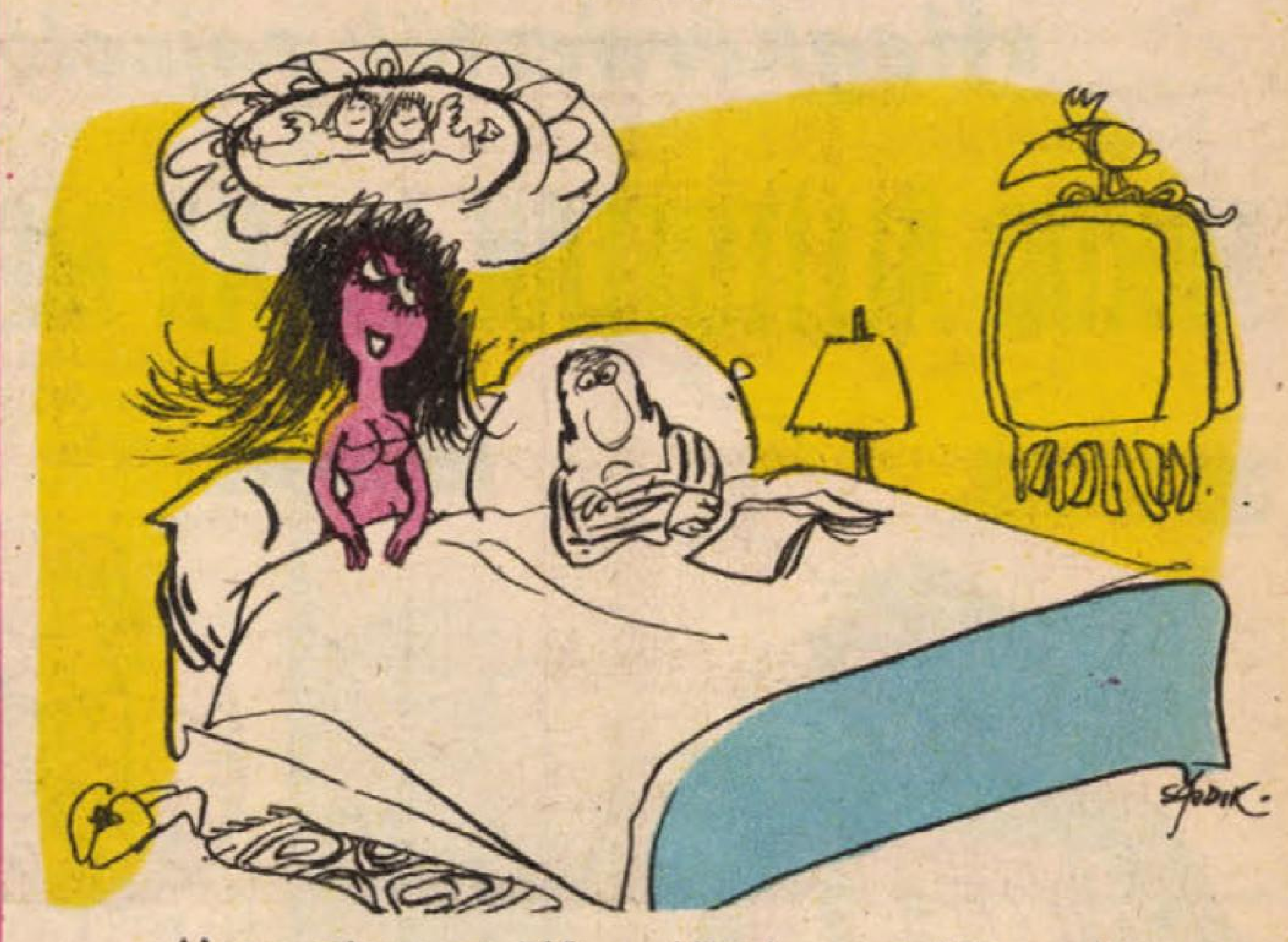

— Csúcsidőben megáll az magától is.

KONDÍCIÓ-EDZÉS

TŰNŐDÉS

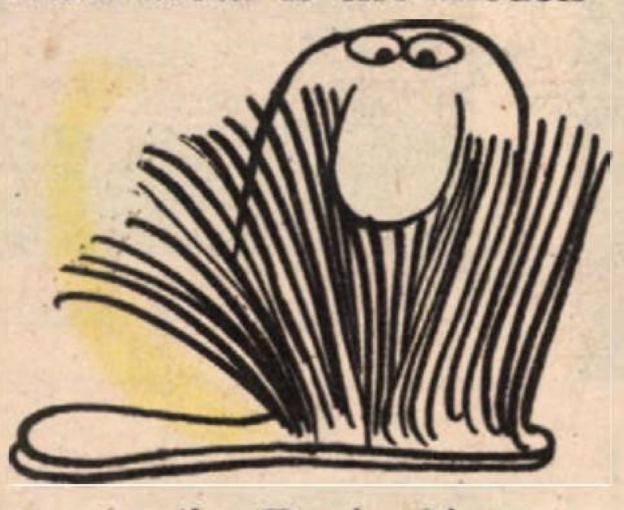
– Hogy rohan az idő... Hirtelen azt hittem, hogy ez még valamelyik előző házasságom!

FÚRÓ NÉLKÜL

Életem nagy revűprodukcióját hatéves fejjel mutattam be, 1931 őszén. Csendes és inkább mafla kis kölyök hírében álltam, de amikor a kedves Englert néni először cipelt be a Raktár utcai iskolafogászat kapuján, a küszöbön hirtelen hanyattvágtam magam és üvölteni kezdtem, mint a fába szorult féreg. A rendelőkből kisprinteltek a beinjekciózottak és velem hat markos legény törölte fel a folyosó kövét, amíg az inkvizíciós székig tudtak vonszolni.

Az ilyen élmény persze maradandó, hát a múlt héten is behúzott nyakkal vánszorogtam be a Fogászati Hónap sajtótájékoztatójára. Úristen, itt egyszerre többszáz fogorvossal kell találkoznom, ki tudja, melyikük kiált rám orvul: na, tátsa el, öregem... A küszöbön ezúttal nem vágtam hanyatt magam, ez kínos feltűnést keltett volna, s az ember végülis fejlődik. Utóbb persze kiderült, hogy — távol a ronda fogóktól meg a gonosz fúróktól — a fogorvosok alapvetően aranyos emberek. Ráadásul egy csomó érdekes dolgot is megtudtam.

Megtudtam, hogy a magyar ipar már 1936-ban kereken 3 millió fogkefét gyártott, s ez a szám azóta is illő módon

növekszik. Fogápolásra a kisfejű, ritka és ruganyos sörtézetű kefe a legalkalmasabb. Gyártunk persze nagyfejű, dúsan és lágyan szőrözötteket is, de isten ments, ezek se vesznek kárba. Mert cipőpasztázáshoz például elengedhetetlenek.

Megtudtam továbbá, hogy a rágószerv rendkívüli erőkifejtésre képes. Egyes állkapcsoknál már 700 kg-os teljesítményeket is mértek.

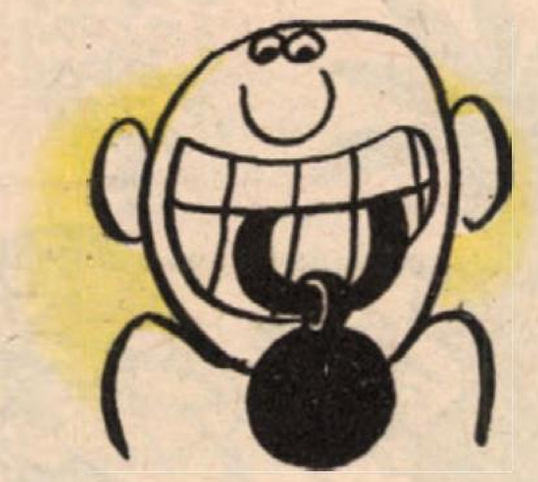
Nem csekély önérzettel töltött el ez az adat. Kétségbeesetten makogó házinyúl módjára érkeztem, s most hirtelen egy szilaj, ifjú Herkules ült a székemen.

700 kiló, azért ez már valami. Vaszilij Alekszejev Münchenben nevetséges 640 kg-os összteljesítménnyel nyerte az ólomsúly olimpiai bajnokságát. És még őt nevezik a világ legerősebb emberének. Balgák!

Azt mindenesetre megfogadtam, hogy a portugál szardíniásdobozokat még csavarkulcs híján sem próbálom világbajnoki fogazatom egyetlen csattintásával felharapni. 700 kiló ide, 700 kiló oda, jobb a békesség.

Megtudtam aztán, hogy a megelőző fogápolás legjobb módja a célszerű táplálkozás. Tizenöt éves korig se cukor, se csokoládé ne kerüljön a gyermek étrendjébe. Hogy mit szól ehhez a másik fél, azt majd alkalmadtán meghallgatom az állami édesipari sajtótájékoztatóján. A karácsonyfára szaloncukor helyett azonban Mackó-sajtot kötözök az idén. Hogy miként reagál erre az unokám, az kevéssé érdekes. Inkább a karácsonyfa alatt vágja hanyatt magát, mint a Raktár utcai rendelő küszöbén.

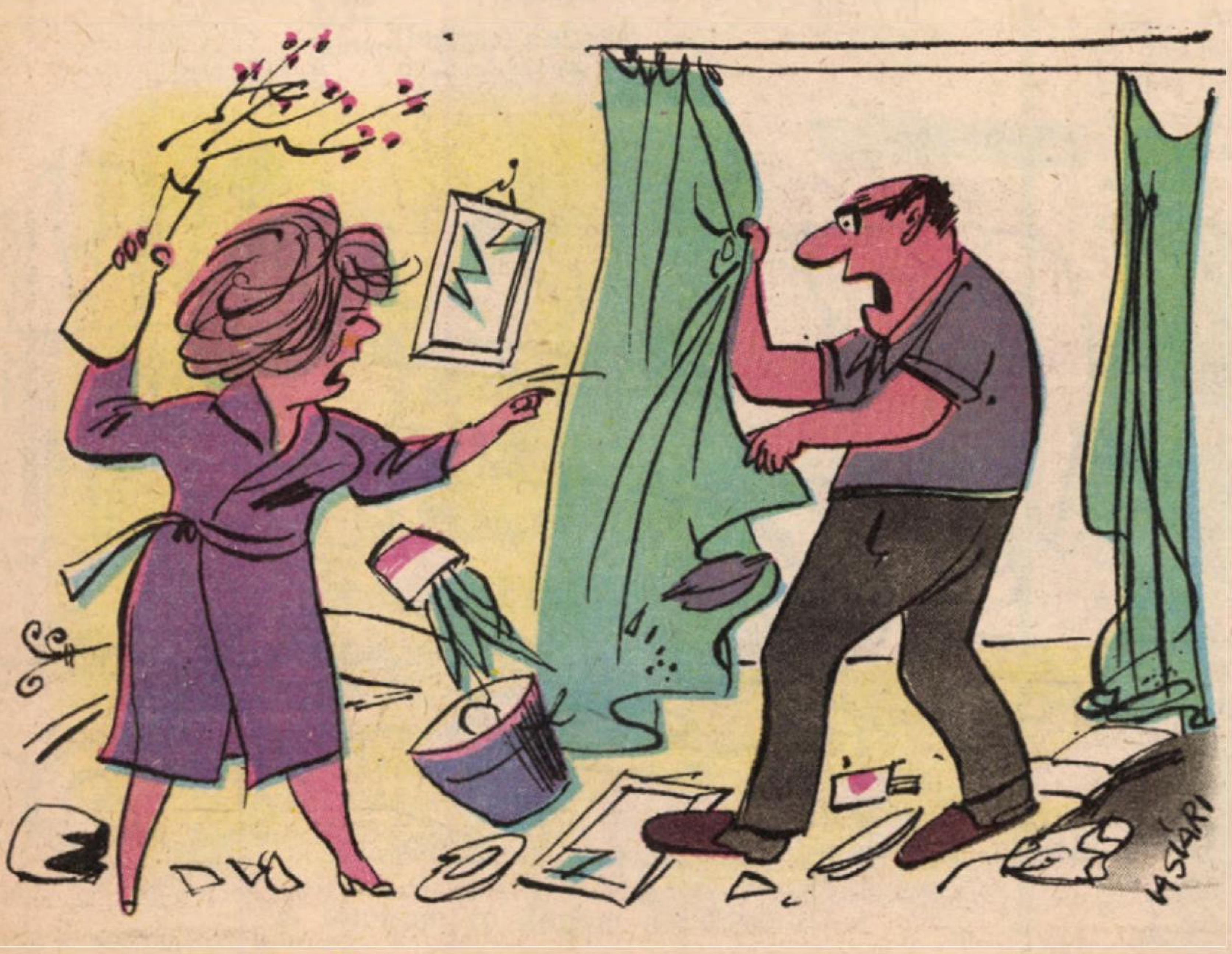
Megtudtam végül, mitől teremnek Magyarországon világméretű vadásztrófeák. Hát attól, hogy a Pilis meg a Börzsöny vizei, ahová a szarvasok inni járnak, dugig vannak a csontozat fejlődését jótékonyan támogató anionokkal és kationokkal.

A recept tehát egyszerű: járjunk a Börzsönybe inni, férfitársak és — bármi legyen is az — fogyasszunk több aniont, kationt. Ettől lesz nagy, erős és tartós az agancsunk... elnézést, a fogazatunk.

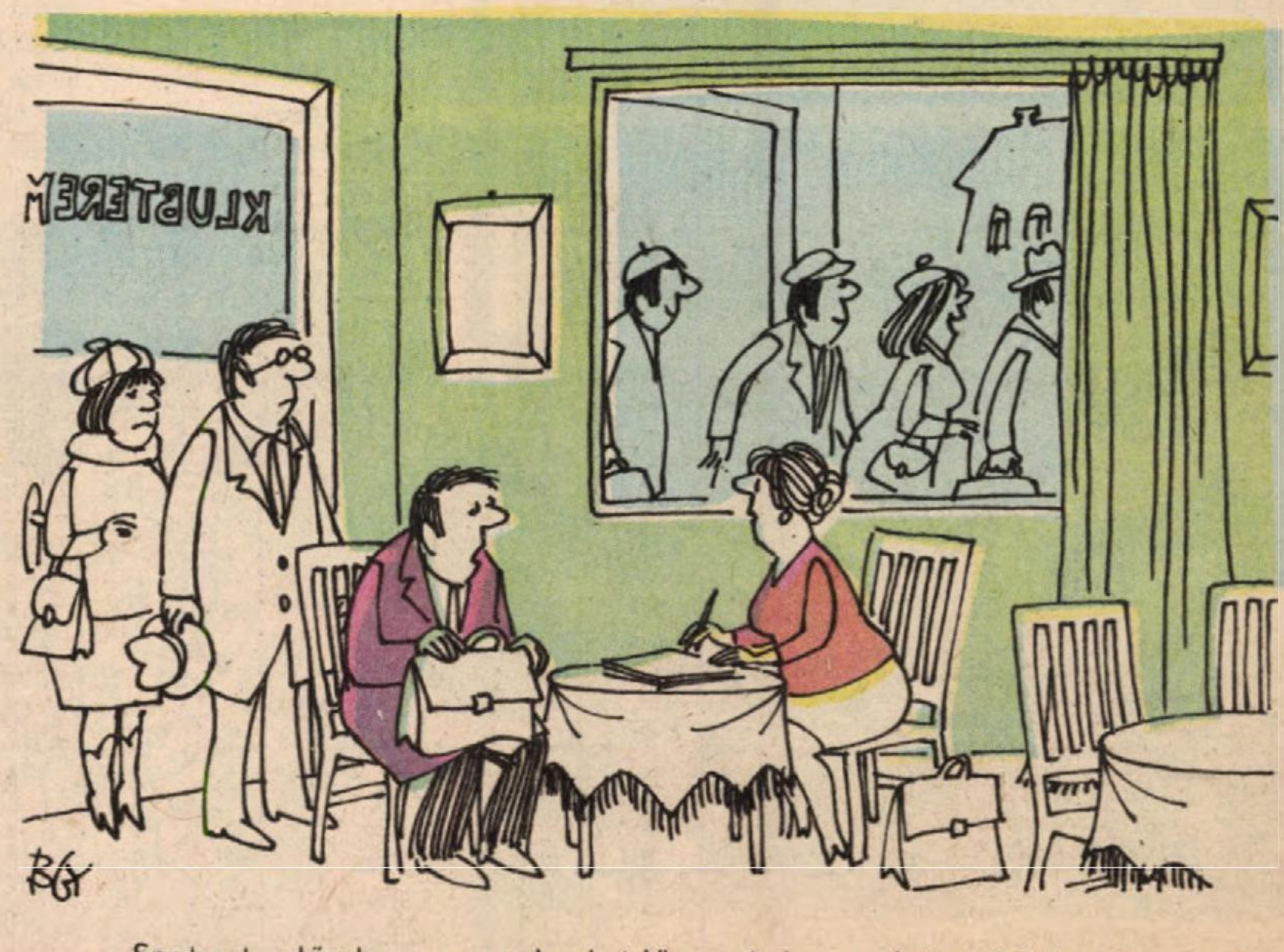
Új ismereteim birtokában emelt fővel és büszke szívvel távoztam a sajtótájékoztatóról. Időnként férfiasan összecsattintottam a fogaimat és örömmel töltött el, hogy még megvannak.

Peterdi Pál

AZ ÉVSZÁZAD MÉRKŐZÉSE

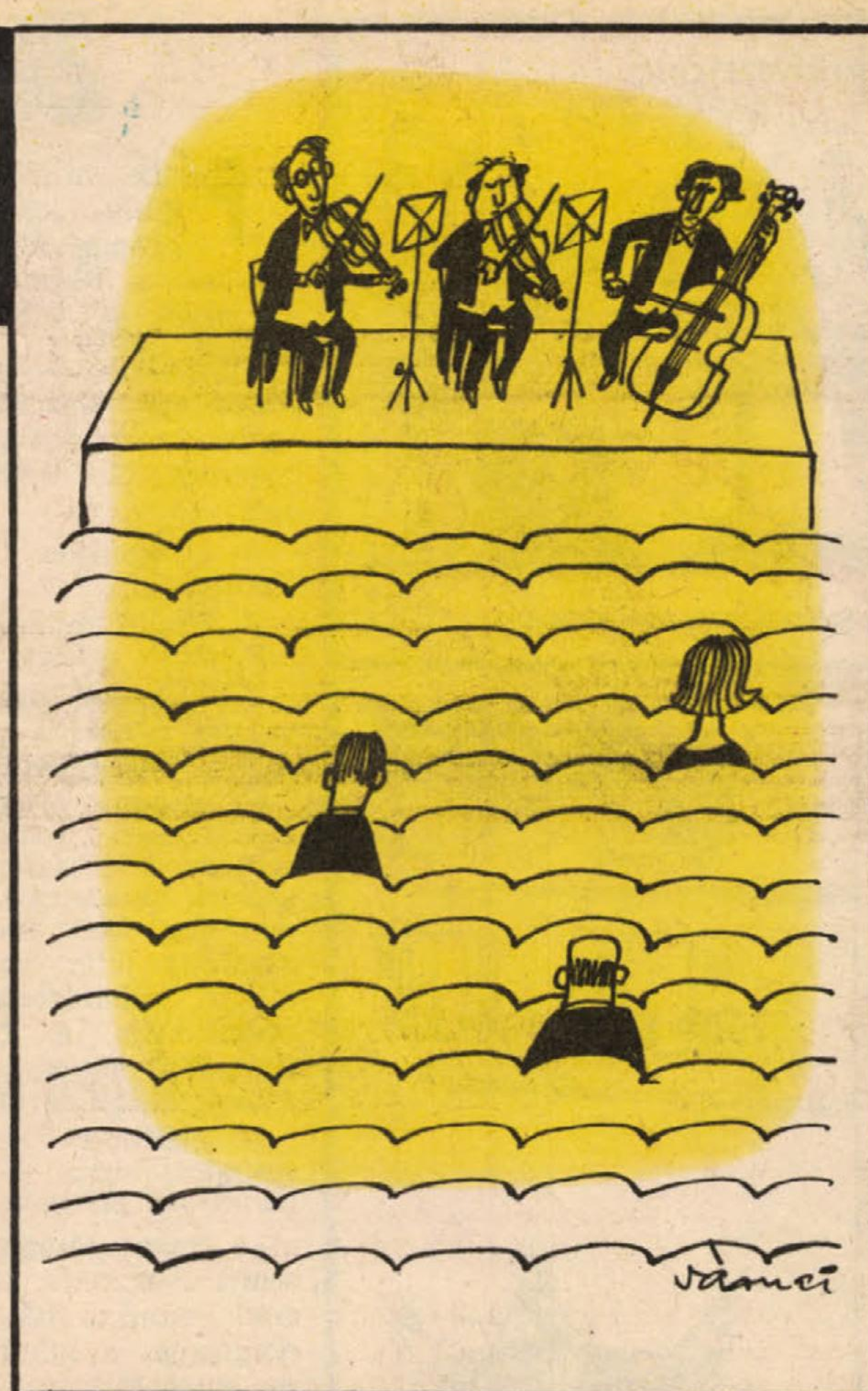
FELMÉRÉS A GYÁRBAN

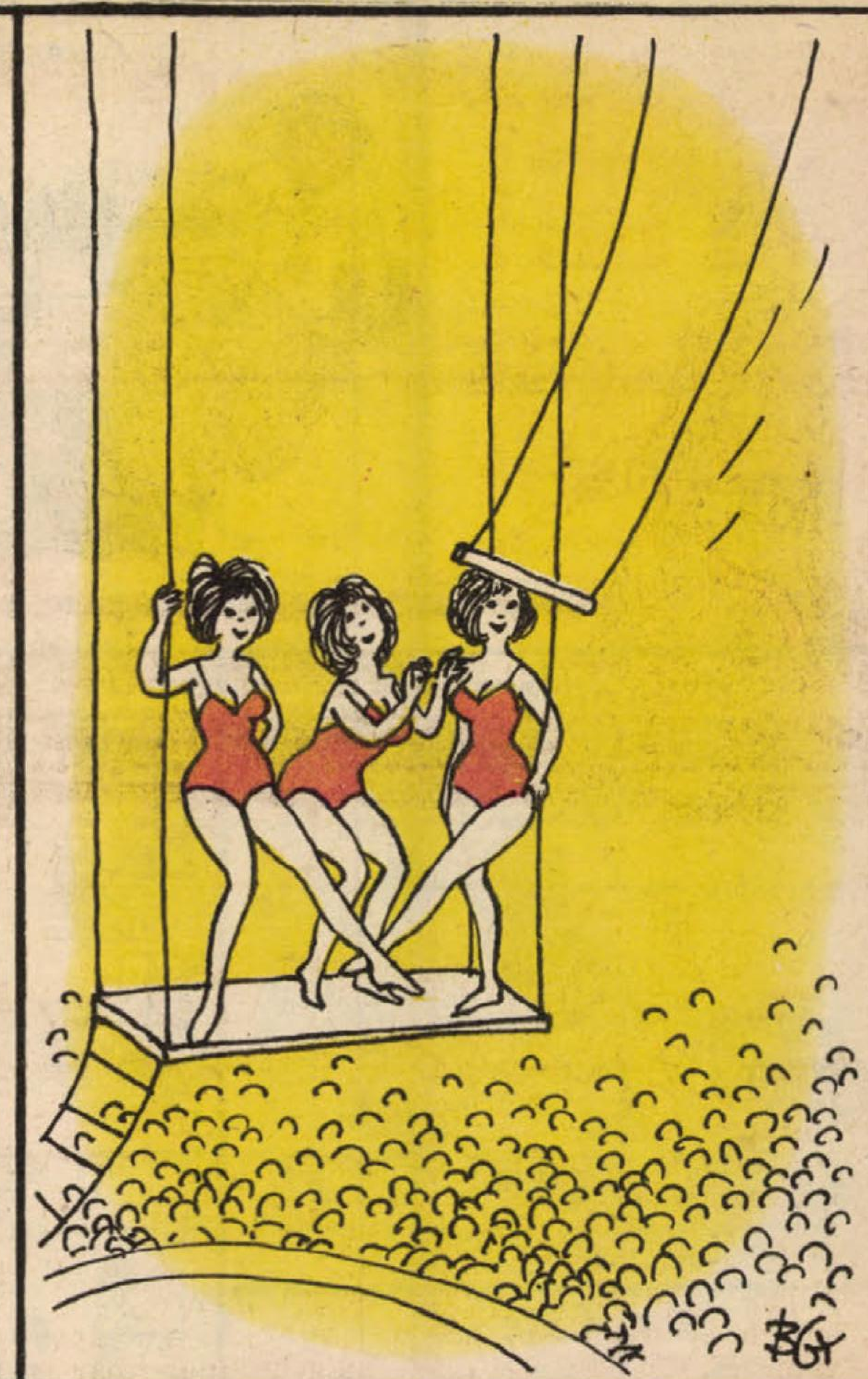

– Szabad időmben a szabad időmmel kapcsolatos kérdésekre szoktam válaszolni...

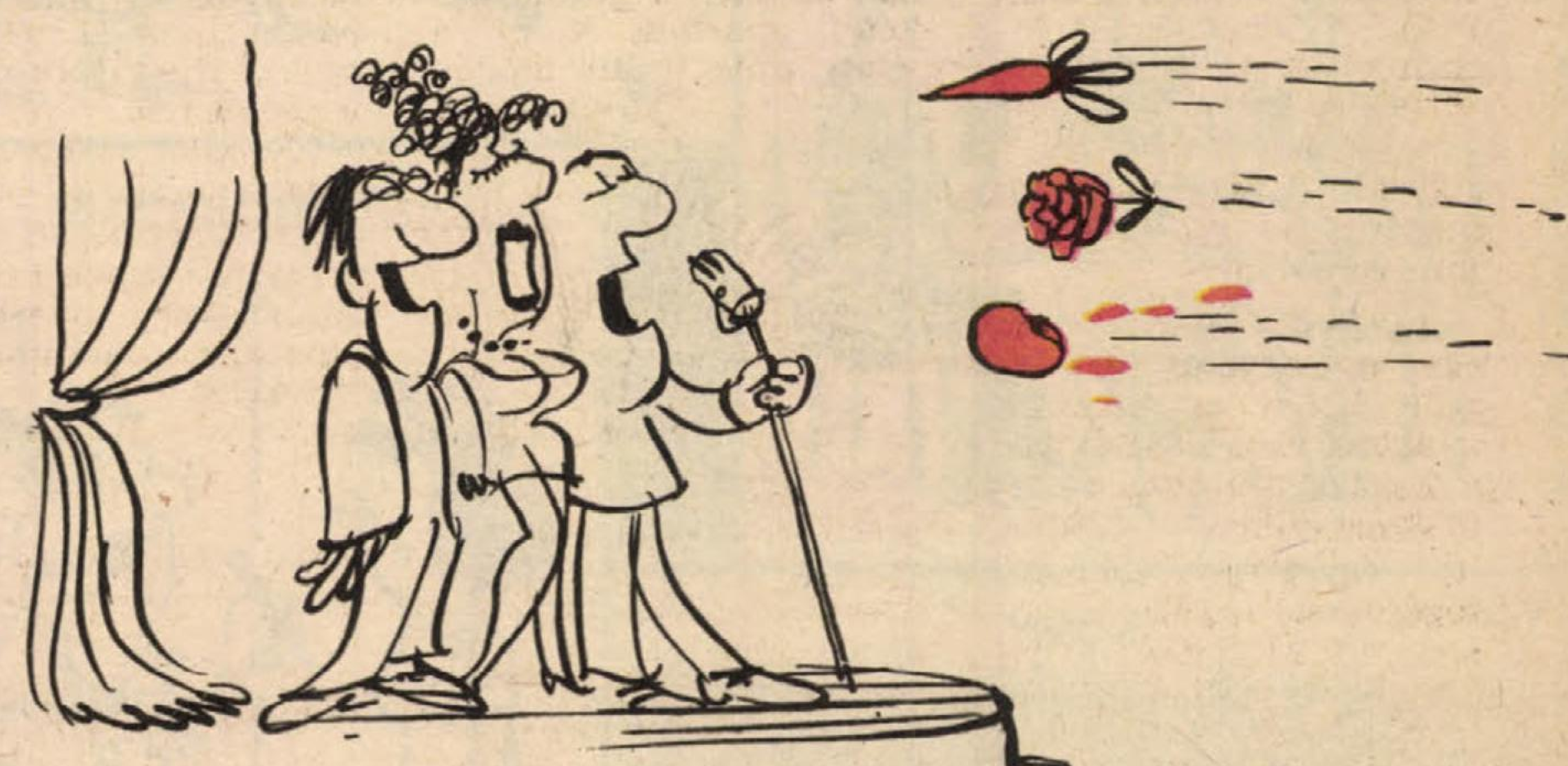
TRIÓ

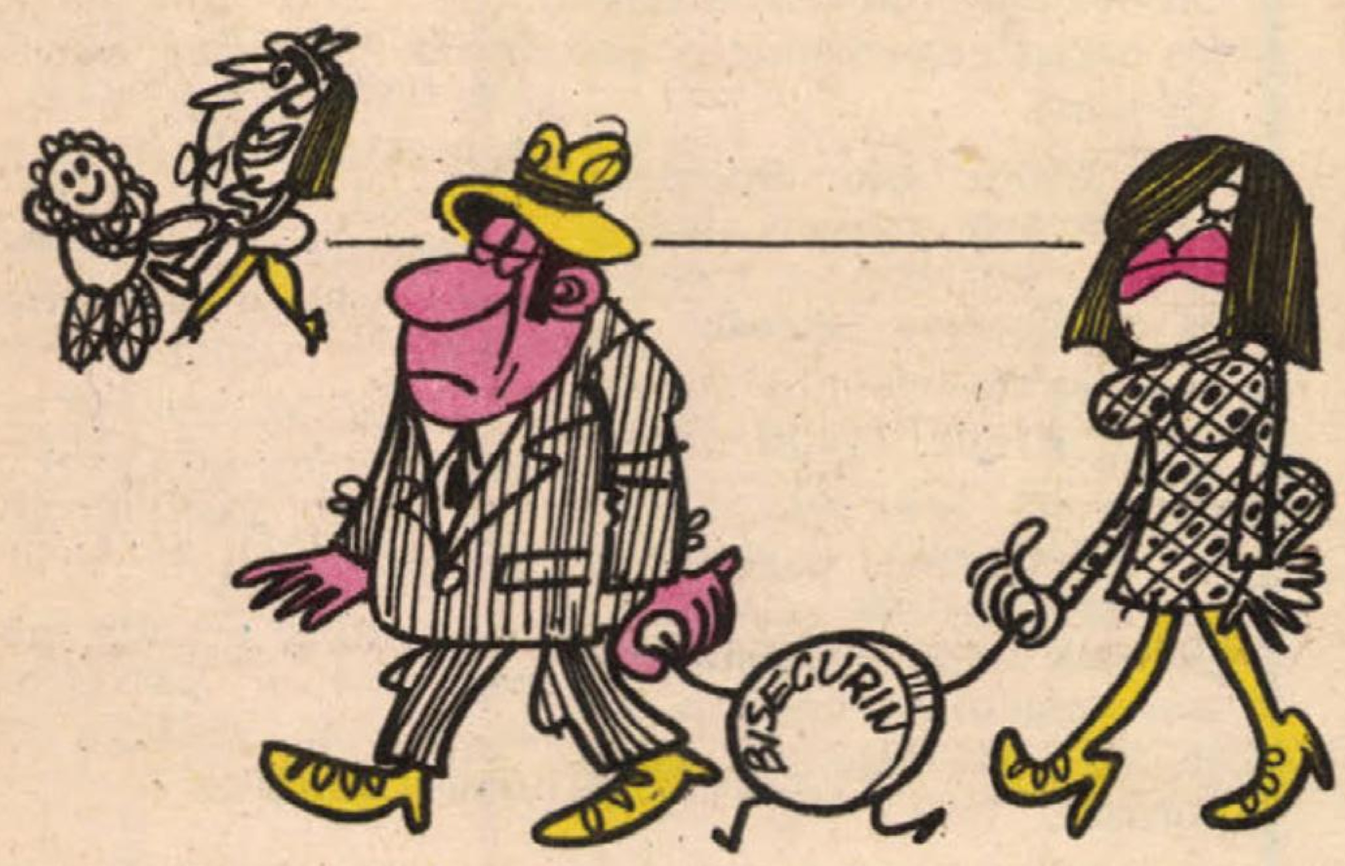

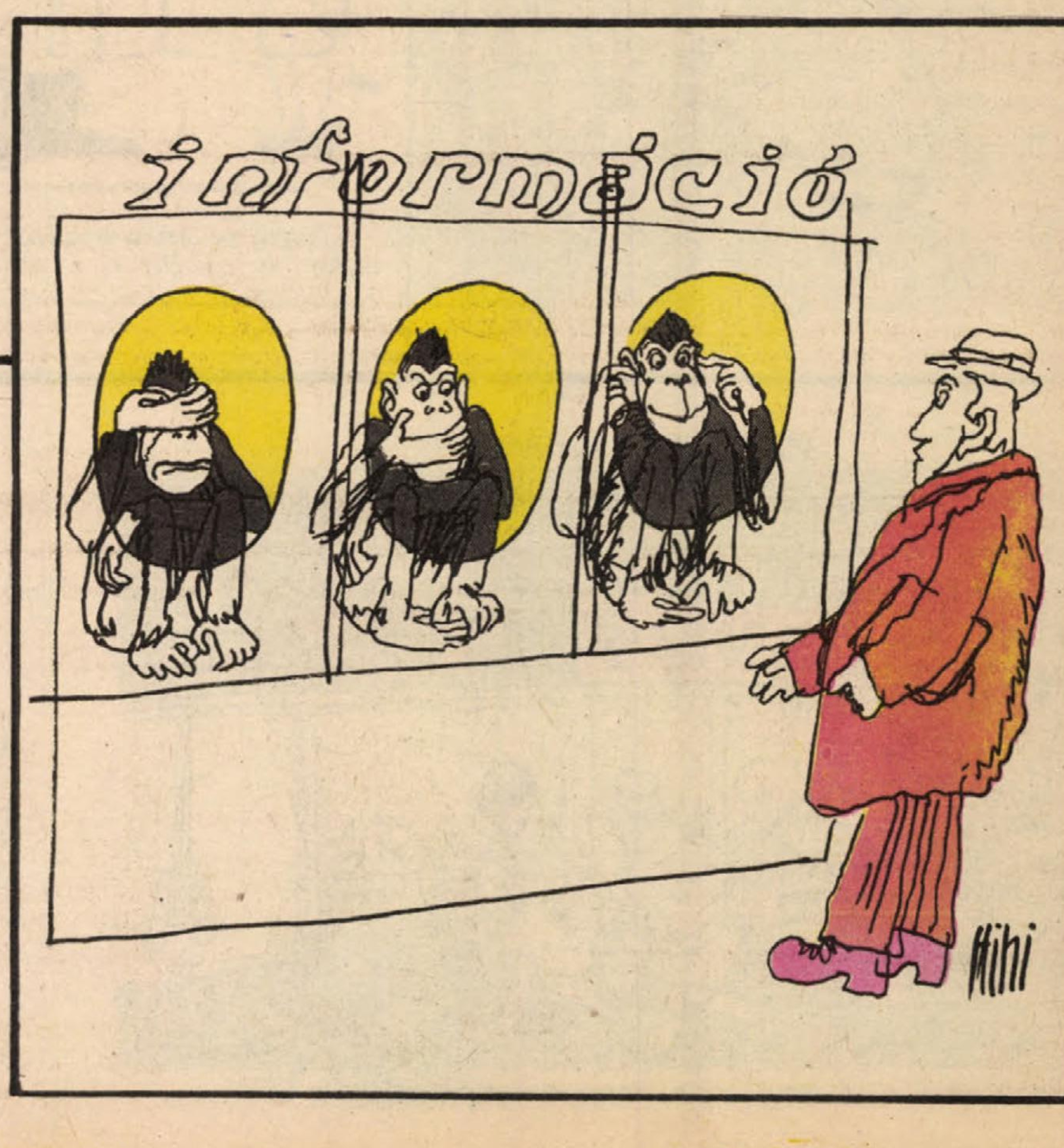

DALLOS,
VÁRNAI,
BRENNER,
FÜLÖP,
SAJDIK,
TÓT,
HEGEDŰS

IMPORT HUMOR

AZ ANYAKÖNYVVEZETŐNÉL

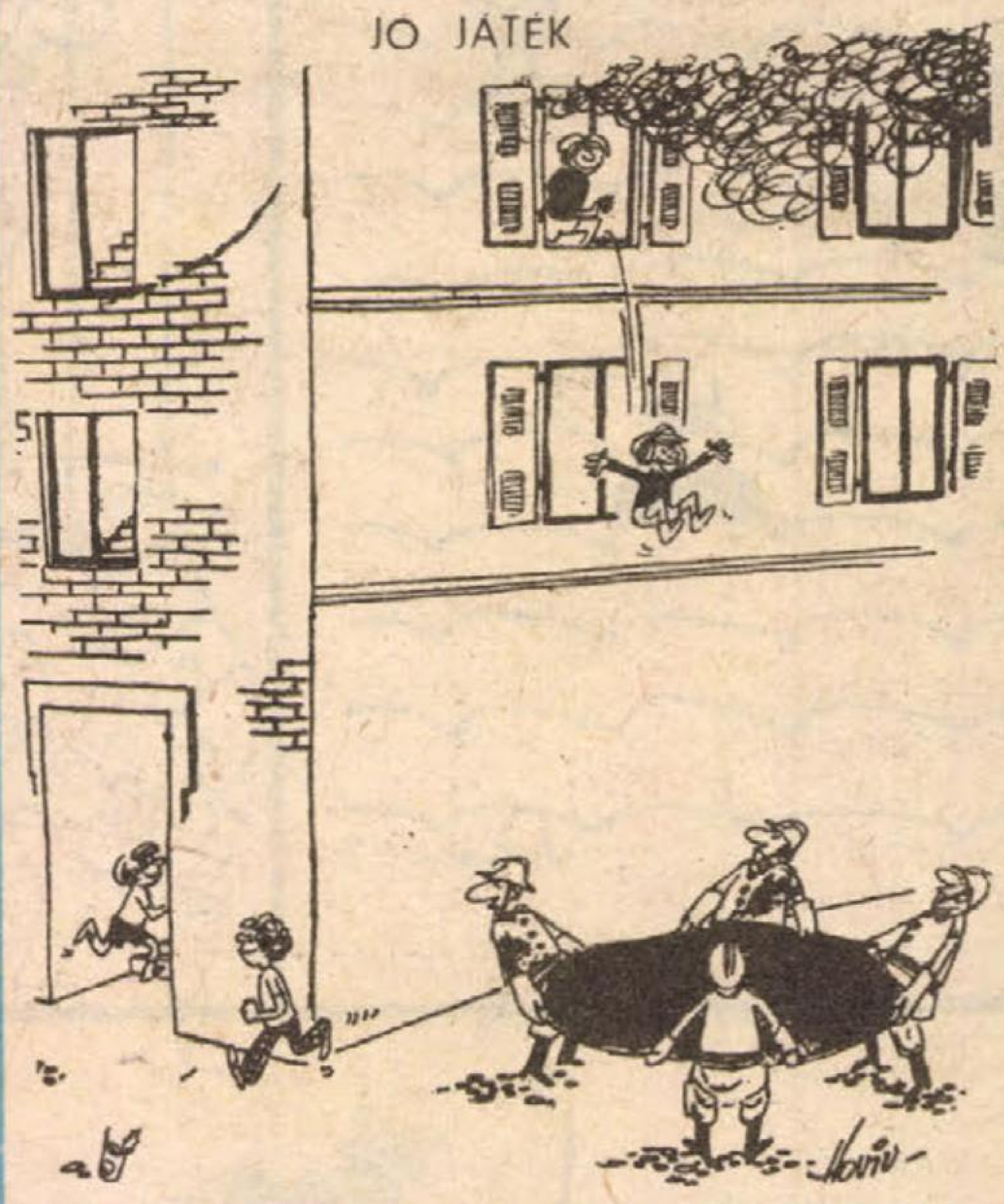

– Akar ennek az úrnak az özvegye lenni?

KEZDŐ SZERELMESEK

JÓ JÁTÉK

ÓVATOS KÁRTYÁS

HOBBY

SZÓRAKOZOTTSÁG

– Vigye be ezt a hőmérőt a beteghez, és cserélje ki a tollammal. Véletlenül azt tettem a hóna alá . .

BARÁTOK

Pirike, hozzon be nekünk két pocsék, gyenge kávét, mert ma már a tizediket isszuk — szólt ki titkárnőjének Stirpák Sándor, a Timsó és Robbanómotorgyár csavaros agyú vezetője, aztán széles mozdulattal a kényelmes bőrfotelre mutatott:

— Foglaljon helyet, Perczegős.

A kiváló művezető halk köszönetet rebegett és leült.

— Nos, mi újság? Van valami panasz a barátaimra? — érdeklődött Stirpák.

— Semmi. Mind a hétszázötvenen remekül viselkednek. Tudom, nem szereti, ha szembe dicsérik, de meg kell mondanom, zseniális ötlet volt öntől, mikor elhatározta, hogy megalakítja a Timsó és Robbantómotorgyár dolgozóinak baráti társaságát.

— Bárkinek az eszébe juthatott volna — szerénykedett az igazgató.

— Soha! Micsoda nagyszerű elképzelés, hogy gyárunk mind a hétszázötven dolgozója, a takarítónőktől az igazgatóig, jó barátként működjön együtt. Nálunk nincs semmi ellentét a szellemi és fizikai dolgozók között. Ha megbetegszik egy gépírónő, a timsó-részleg valamelyik dolgozója ül le a gép mellé. A könyvelés dolgozói is pompásan értenek a robbanómotorok készítéséhez. Tisztelik és becsülik egymás munkáját. Ön például csütörtökön Lajos bácsit helyettesítette, az éjjeliőrt.

— Szóra sem érdemes. Amúgy sem tudtam aludni azon az éjszakán —, mondta mosolyogva Stirpák.

— Jó barátokhoz illően együtt sírunk, együtt nevetünk. Ha behívják önt a minisztériumba — elnézést —, hogy letolják valamiért, gyárunk mind a hétszázötven dolgozója önnel megy és közösen röstelljük magunkat.

— Minden egyes termékünkön rajta van hétszázötvenünknek a neve, ha a fogyasztótól dicséret érkezik, mind a hétszázötvenen büszkék vagyunk.

Viszont a Fülöp-szigetekről érkezett reklamáció, a használhatatlan timsószállítmányt illetően, hétszázötvenünknek okozott mélységes lelkiismeretfurdalást.

— Fizetésnapon rendezett sorokban mind a hétszázötvenen levonulunk a sarki italboltba. Mindnyájan iszunk egy nagyfröccsöt vagy egy jaffát, aztán mindenkit hazakísérek a férjéhez vagy a feleségéhez. Kicsit fárasztó, de egy jó igazgatónak mindent meg

kell tennie a baráti harmonikus családi életéért.

Stirpák Sándor, a Timsó és Robbanómotorgyár zseniális vezetője, mélyen a művezető szemébe nézett:

— Perczegőském, ha most visszamegy a robbanómotor részlegbe, mondja meg a barátaimnak, hogy a venezuelai szállítmányt selejtmentesen készítsék el. Ennyit igazán elvárhat az ember a barátaitól.

— És ha esetleg mégis felmerülnek minőségi kifogások? — kérdezte zavartan Perczegős.

— Akkor közölje mind a hétszázötven pajtásommal, hogy nem barátaim többé! Örök-harag! . . .

Galambos Szilveszter

TÁJÉKOZÓDÁSI FUTÓVERSENY

– Ella krumpli a Ló utca sarkán, Ráma margarin meg itt a közértben . . .

VALLATÁS

– És mióta nem ízlik a főztöm?! . . .

A NAGY TAKTIKA

Bizonyára sokan látták — a magyar tévé is közvetítette — a profi ökölvívás két nehézsúlyú óriás, Cassius Clay és Foreman — drámai párharcát a világbajnoki címért. Clay győzelme a félelmetes k.o.-király ellen az egész világot meglepte és bámulatba ejtette; egyedül engem nem lepett meg! Ugyanis azt a pazar taktikát, amelyet Clay alkalmazott Foreman ellen, *én dolgoztam ki elsőnek*, és én is alkalmaztam első ízben, egy héttel Clay mérkőzése előtt — Késvellai Gereben ellen!

Esetemben a kihívó fél Késvellai volt, helyesebben a behívó fél: midőn behívatott a szobájába, mindössze egy fél nap állt a rendelkezésemre, hogy felkészüljek a vele való összecsapásra.

Késvellainak félelmetes híre volt a főosztályon: hetven beosztottjából eddig hatvankilencet ütött ki úgy, hogy jóformán még be sem léptek a szobájába, máris a földről szedték fel őket. Az sem volt kétséges előttem, hogy milyen harcmodort fog alkalmazni Késvellai velem szemben: a szokásosat! Az első pillanatban rám fog rontani, és lélegzetvételnyi szünet nélkül támad, csépel. Az előzetes tippek négy percre becsülték az ellenállásomat Késvellaival szemben, ami után kirepülök a szobájából és véget ér az egyenlőtlen küzdelem.

A csata úgy kezdődött, ahogy mindenki várta. Késvellai háromnégy iszonyatos erejű egyenes mondattal rontott rám, hogy azonnal a sarokba szorítson, és ott megroggyantson. Aki valaha is boxolt, az tudja, hogy a szorító sarkába szorulni — fél vereség. Én azonban, ahelyett hogy igyekeztem volna elkerülni, *magam sétáltam be a sarokba*, és szinte derűs nyugalommal vártam ott a pörölycsapás módjára reám záporozó szidalmakat.

Harcmodorom meglepte Késvellait. Tudtam, hogy arra számít majd: megpróbálok eltáncolni az ütései elől, kibújni a kezéből, ügyesen elhajolva jobbra-balra, ő pedig beleüt a védekezésembe, megsoroz és térdre kényszerít. Mindenre számított, csak arra nem, hogy nem próbálok védekezni, és helyben maradok. Egy csomó egyenes ütést vitt be, ötlet és kombináció nélkül, és nem is ment velük semmire.

A mérkőzés persze még közel sem volt lefutva. Késvellai gyors döntést akart kicsikarni, bízva félelmetes küzdőmodorában, és folytatta a támadást, hogy néhány roppant felütéssel és felordítással a padlóra küldjön.

— Ki foglak rúgni! Nem tűröm tovább! — Ezzel a két óriási egyenessel próbált eltalálni, de fel voltam készülve rájuk, s így alig éreztem, nemhogy megrendítő erejű lett volna bármelyik is. — Tudod, hogy micsoda ember vagy te?! — próbálkozott most belharcba menni Késvellai.

Nem fogadtam el a belharcot! Ha beugrom és válaszolni próbálok, Késvellai azonnal rácsap a szavaimra. Nem szabad előre menni, mondtam magamnak nagy önuralommal, mert ha belemegyek egy adok-kapokba, csak én kaphatom a többet! Nem verekszel, mondtam magamnak, ki sem nyitod a szádat, nem ugrálsz az ütések elől, mert magad szaladsz bele egy végzetes pofonba, ha nem vigyázol!

Késvellai ekkor már szemmel láthatólag fáradni látszott. Valamennyi félelmetes ütés-formáját bemutatta már, és a maga diktálta iram is kezdte kimeríteni. A hatodik perc végén Késvellai leült a szorító sarkában levő karosszékébe, mélyeket lélegzett és egy idegcsillapítót nyelt le.

A nyolcadik percben már csak árnyéka volt önmagának. Szavai egyre erőtlenebbül csattantak rajtam és a szeméből bizonytalanságot olvastam ki.

— Mi az? — próbálkozott még Késvellai, de már támaszkodott — Neked nincs mindehhez semmi mondanivalód? Semmi?

Ösztönös villanás volt csak talán, de ebben a pillanatban teljes biztonsággal éreztem, hogy előre lendülhetek. Először, az egész eddigi küzdelem során!

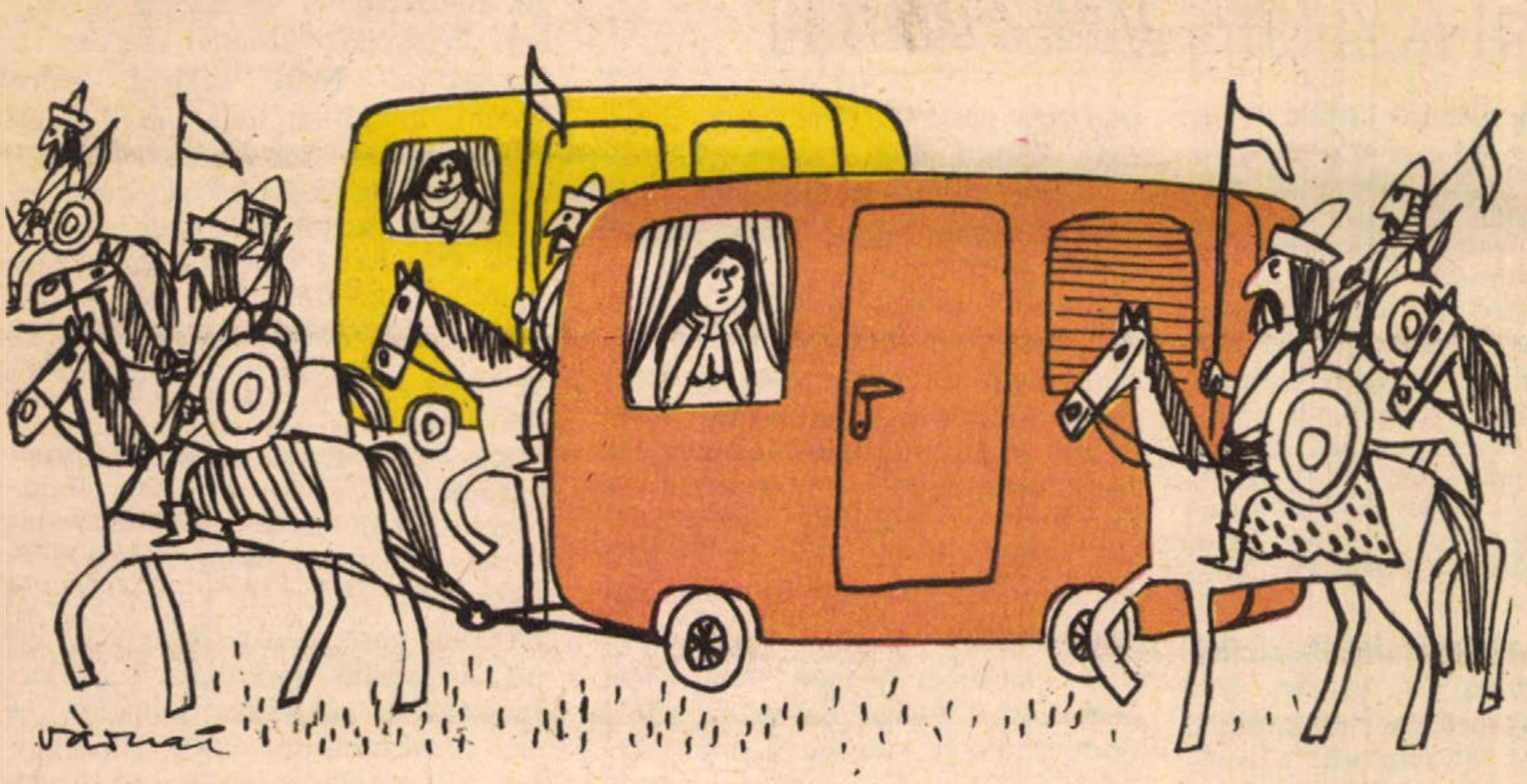
— Nincs mit mondanom — válaszoltam lágyan, és aztán keményen, és egyenesen így szóltam: — Azaz, hogy van! Légy szíves, adj egy százast kölcsön, szerdáig!

Briliánsan kiszámított támadás volt, Késvellai megtántorodott, szédülni látszott, és a jobbkeze bizonytalanul elindult a tárcája felé. Azt hiszem nem is tudta pontosan, hogy mi történik vele, miközben elővett egy százforintost és felém nyújtotta!

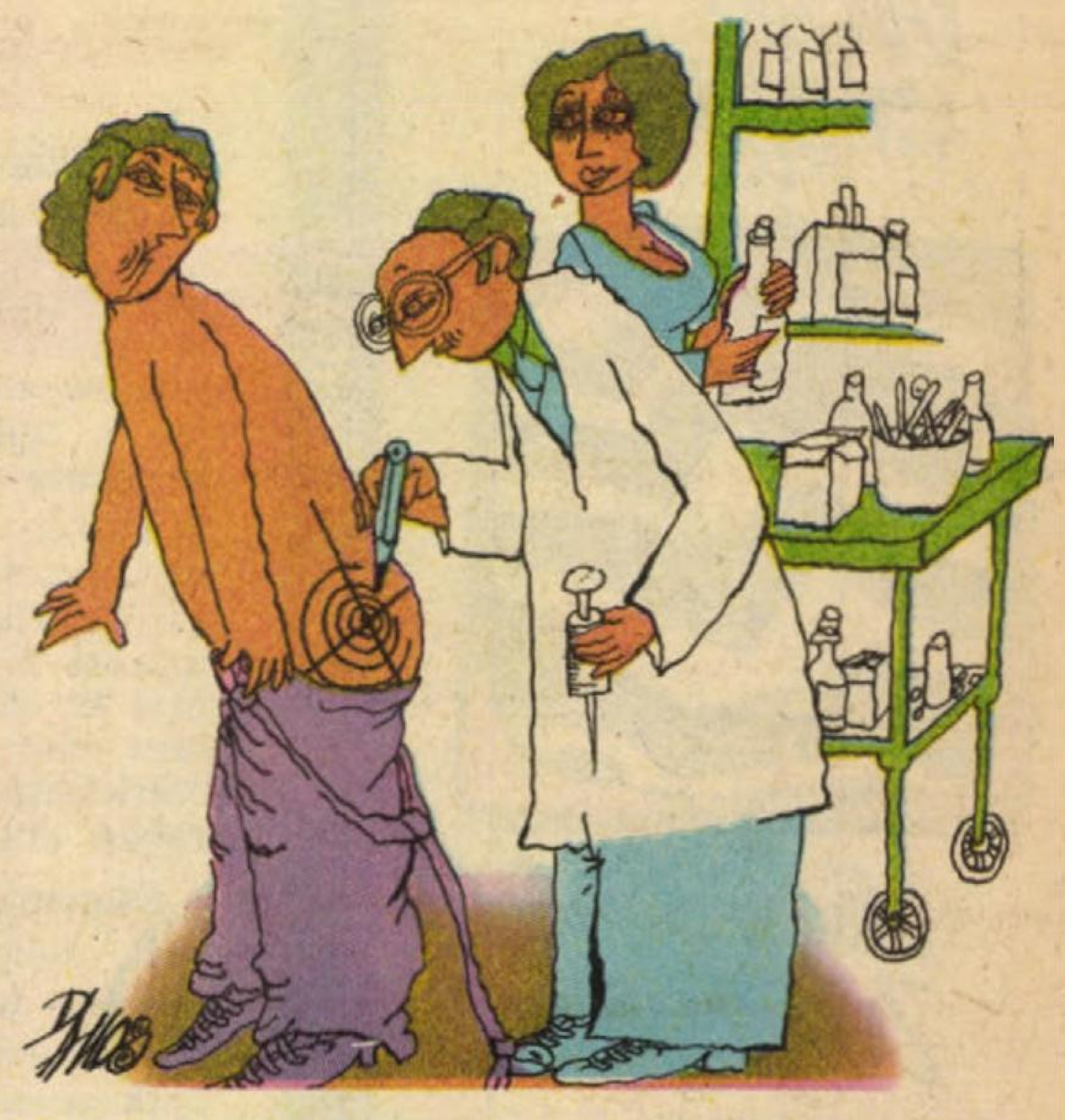
Az évszázad legszebb k.o.-ja volt! Egy százast számoltam rá!

Somogyi Pál

NÉPVÁNDORLÁS

PRECÍZ ORVOS

HADD MONDJAM EL...

ELADÓ KABÁT

Bogyóné új télikabátot vásárolt, szőrmebéléssel, szőrmegallérral, kézelővel. Drága holmi volt, de úgy gondolták, hogy eladják majd a régit, s annak az árát is belekalkulálták. Szép, finom kabát volt az is, teveszőr és alig hordott, dehát mégiscsak kétesztendős... Az egyik Ruházati Bizományi üzletben a becsüs elég jó áron vette fel.

Várták azután, meglehetősen türelmetlenül, hogy elkeljen. De a pénz csak nem akart megérkezni. Elmentek hát az üzletbe, megnézni, mi a helyzet. Ott függgött a kabát, a többivel egysorban, a rúdon, mutatósan kínálkozva, csoda, hogy még egy vevőnek sem akadt meg rajta a szeme.

Mintha összebeszéltek volna, egyszerre támadt gondolattal dicsérni kezdték a kabátot:

— Nézd csak fiam — mondta Bogyóné, ügyelve, hogy meghallják mások is, — milyen kitűnő darab...

— Bizony — kontrázott neki Bogyó és szakértelemmel forgatta, tapogatta a kabátot, — nagyszerű szövet és jó meleg is lehet. De attól tartok, drága lesz...

— Ez drága? Nézd csak meg te is az árcédulát. Meglepően olcsó!

Minthogy az üzletben nézelődő-válogató vevők közül egyik sem reagált, másnap elmentek újra. És a párjelenet még elragadtatottabb jelzőkkel, s most már tudatos, drámai fokozással megismétlődött a kabát előtt. S ekkor ha eddig még vevő nem is, de az egyik eladó felfigyelt a teveszőrkabátot

teljes odaadással dicsérő házaspárra.

— Látom, nagyon tetszik a kabát... Tessék, próbálja fel a hölgy — fordult kedvesen az asszony felé.

Bogyóné engedelmesen felvette árubabocsájtott kabátját. Arra gondolt, hogy rajta még jobban mutat, s igaza is volt, mert többen megálltak és érdeklődve nézték, amint körbeforgott a tükör előtt.

— Mintha csak ráöntötték volna! — mondta őszinte tetszéssel az eladónő. — Ne is próbáljon másikat, ennél különbet úgysem talál.

— Igen, igen... de egyelőre csak nézelődni jöttünk. Nincs nálunk pénz.

Másnap délután ismét beóvakodtak az üzletbe, megnézni, ott lóg-e még a kabát a helyén. Legnagyobb örömükre nem látták sehol.

Már éppen ki akartak surranni, amikor az ismerős eladónő meglátta őket:

— Jöjjenek csak, jöjjenek! Annyira jól állt magán az a kabát, asszonyom, hogy nem volt lelkem másnak eladni. Félretettem. Gondoltam, várok zárásig, hátha bejönnek érte. Tessék, itt van, fizesse ki és már viheti is!

MEGHÍVÁS

Az író-olvasó találkozók is jubilálnak. Negyedszázada indult meg ez a kulturális fejlődésünket szolgáló mozgalom. Egyik jeles írónőnek mondta el a minap az alábbiakat a találkozók hőskorából.

A tiszteletteljes hangú levelet, amellyel a vidéki író-olvasó találkozóra kérték fel, a községi tanács egyik beosztottja írta.

„Tisztelt írónő" — így hangzott a levél — „ezennel arra kérjük, fáradjon le hozzánk író-olvasó találkozóra a jövő hónap valamelyik vasárnapján. A vonat hajnali négykor indul a Keleti pályaudvarról és félkilencre érkezik községünk pályaudvarára, ahol, ha nem tetszik megsértődni, személyesen fogom majd várni. Most

egy kényes kérdés: hogyan tetszik kinézni (fiatal, vagy öreg, csinos, vagy csúnya stb.) hogy bizonyosan ráismerjek önre. (Mellesleg, én jóvágásúnak mondott, harmincas, kisbajuszú férfi vagyok), Megjegyzem, okvetlenül kinn leszek az állomáson, ámbár vasárnapokon a késői kelést meg szoktam engedni magamnak, s hogy félkilencre kint legyek, ahhoz bizony korábban kell felkelni. (Tetszik tudni, mosdás, borotválkozás stb.) Szóval akárhogy is, de várni fogom szeretett és tisztelt írónőnket, akinek a zavarásért bocsánatát, s postafordultával válaszát várom, „hű" olvasói nevében tisztelője: X. Y. sk.

Ui. 1. Még egy kérés, ha nem terheljük vele: legyen szíves az írónő összes műveit — úgy tudom, hogy tizenöt kötetet tetszett alkotni — magával hozni, mivel itt a könyvei nem kaphatók és evégből nem ismerik.

Ui. 2. Hogy félreértés ne legyen, ezért már most biztosíthatom az írónőt, hogy semmiféle pénz-honoráriummal általunk sértve nem lesz (beszédeket, felolvasást én magam is csak társadalmi munkában eszközlök) viszont jó ételről, s amennyiben ivós természetű, italról is gondoskodunk..."

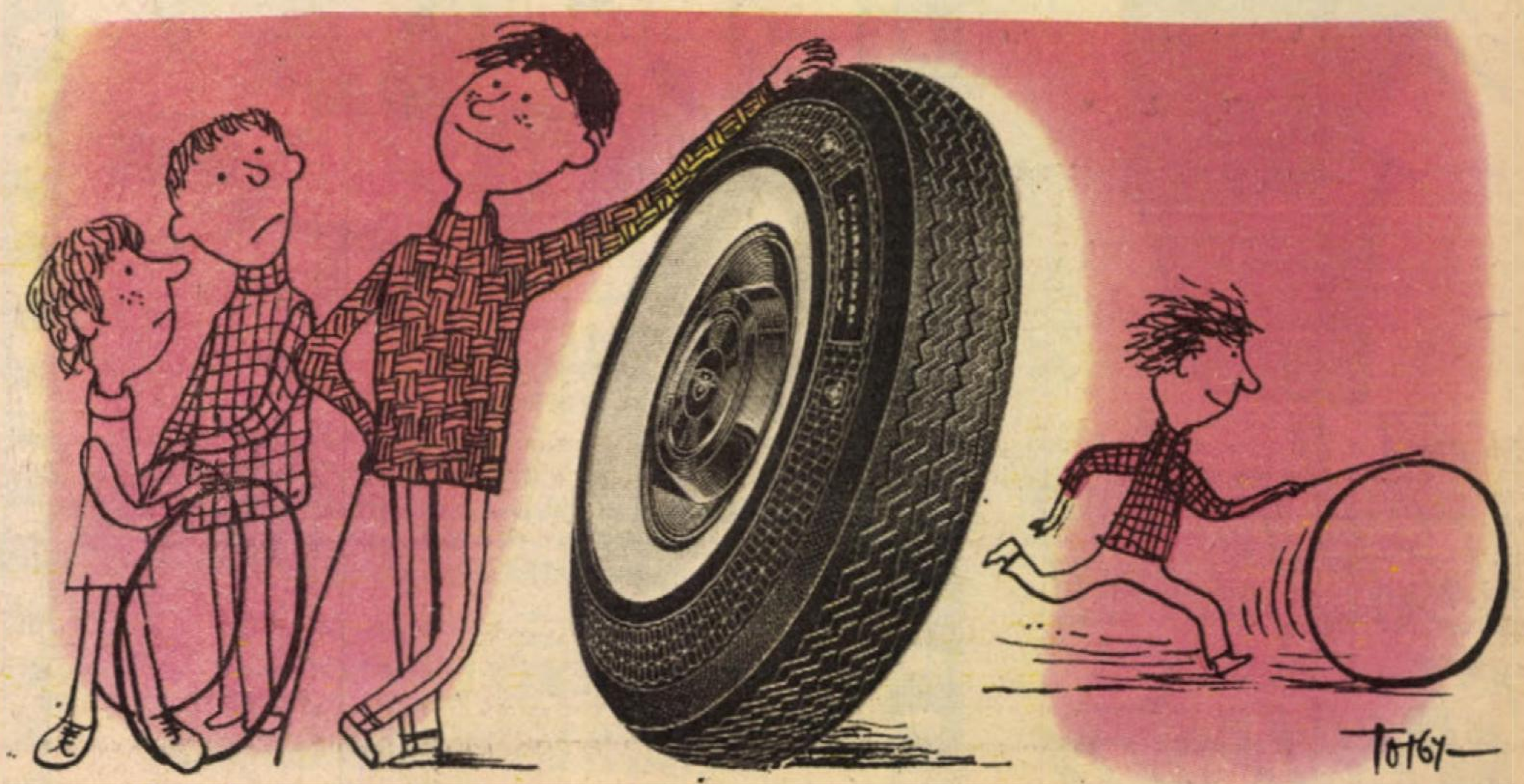
Barát Endre

CSUPA BALSZERENCSE

– Pénzbírságot fizet a szemetelésért...

GŐG

ELŐZÉKENY FELVILÁGOSÍTÁS

– Első emelet 104...

ISKOLÁBAN

– Fiam, hol jár az eszed matematika órán?

ITT OLVASTUK — OTT OLVASTUK

„A VADON SZAVA"

Hiroo Onoda, a japán szamurájok dicső utóda, aki a második világháború befejezése után huszonkilenc esztendeig rejtőzött a Fülöp-szigetek dzsungeleiben — kivándorol Japánból. Az elhatározást a japán sajtóval az 52 éves Onoda 87 esztendős apja közölte, mert fia hónapok óta irtózik a nyilvánosságtól. Az atya a tokiói Aszahi című lap különtudósítójának a következőket mondotta: „Fiam tavaly tavasszal, amikor kijött a dzsungelből, nemzeti hős lett. Először lelkesedéssel szemlélte hazánk nagy fejlődését. Az utóbbi hónapokban azonban egyre idegesebb lett és elhatározta, hogy kivándorol Brazíliába, mert úgy hallotta, hogy ott vannak a legnagyobb dzsungelek".

ÉRETTSÉGI

Hirdetés a bécsi Kurier című lapban: „Fekete bőrzeke, hátán „Rock and Roll" felírással — szellemi fejlődés következtében olcsón eladó. Wilhelm Loch, Operngasse 20."

OLVASNI JÓ

Falin, a Szovjetunió bonni nagykövete 1973 novemberében Kozmin külkereskedelmi tanácsos jelenlétében fogadta az egyik nagy nyugatnémet gazdasági lap, az Industrie-Magazin két munkatársát. A szovjet-nyugatnémet gazdasági kapcsolatokról adott nyilatkozatot. Az interjú meg is jelent a lap 1973 decemberi számában.

Mint most a hamburgi Spiegel közli, az ügy ezzel nem ért véget. 1974 októberében a nyugatnémet titkos szolgálat Fiedler nevű tisztje megjelent az Industrie-Magazin kiadójánál és a következő kérdést tette fel a vezérigazgatónak: „Miért parkolt az

Industrie-Magazin fehér Opel Commodore típusú kocsija tizenegy hónappal korábban a bonni szovjet nagykövetség előtt?" Az ügy szerencsére gyorsan tisztázódott — csak az Industrie-Magazin 1973 decemberi számát kellett megmutatni az éber nyomozónak.

A Frankfurter Rundschau kommentárja az ügyhöz: „Jó érzés, hogy az urak vigyáznak ránk — de miért nem olvasnak újságot?"

KÜLÖNLEGES KIKÉPZÉS

A kaliforniai Vandenberg légibázison különleges kiképzésben részesítik azokat a műszerészeket, akik a Titán ballisztikus rakéta kilövőállásaiban dolgoznak. Október végén a támaszpont parancsnoka meghívott újságíróknak sajtóértekezletet tartott, előadván, hogy ezek a „sztárműszerészek" minden műszaki feladatot meg tudnak oldani és a legváratlanabb, legveszélyesebb helyzetekben is azonnali döntésre képesek. Így is jelent meg a mondat az Associated Press jelentésében.

A következő bekezdésben azonban a hírügynökség kénytelen volt közölni a világgal, hogy a sajtóértekezlet után rendezett bemutatón egy kis baj történt. A három legjobb műszerész, néhány kiválasztott újságíró kíséretében, felment az ellenőrző-toronyba, hogy megmutassa az ott látható műszereket. A szoba acélajtaja azonban becsapódott, s a műszerészek nem tudták kinyitni. A Vandenberg légibázis tűzoltósága kétórás küzdelem után szabadította ki őket.

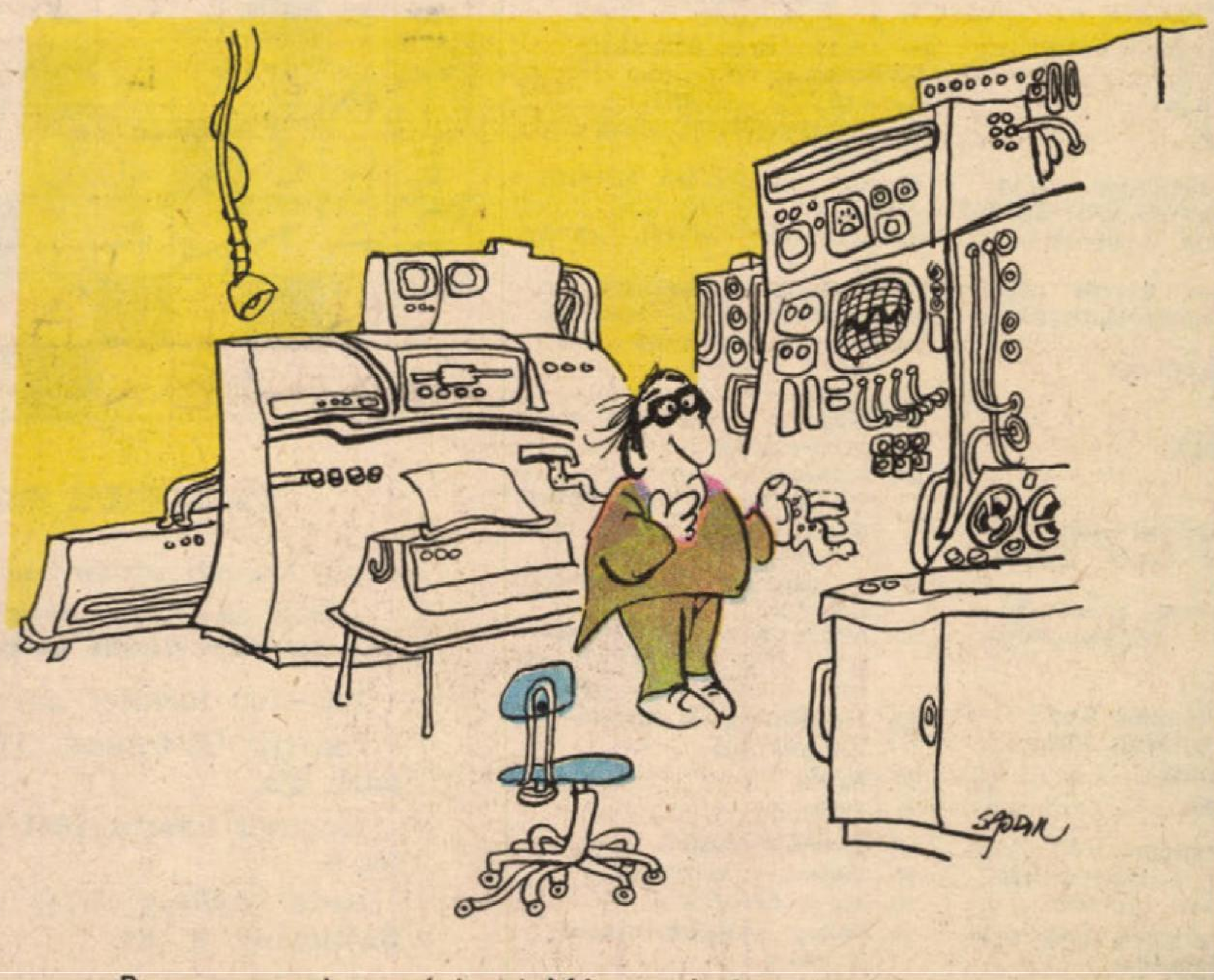
VÉNUSZLAKÓK AVIGNONBAN

Egy olaszországi születésű 32 esztendős műszerész, Antonio de Rosa, a dél-franciaországi Avignonban él és a környéken „amatőr varázsló" néven ismerik. Mint az AFP francia hírügynökség jelentette, Mr. Rosa azt jósolta szomszédainak, hogy Avignon városában, a híres középkori dalban megénekelt avignoni híd közelében, egy űrhajóról három Vénuszlakó száll majd le a Földre. Azt mondotta, hogy „üzenetet kapott a Vénuszról" és pontosan meghatározta az űrhajó leszállásának időpontját is. Avignon városában nem kevesebb, mint háromezer ember akadt, aki összegyűlt a híd melletti réten, várva a vénuszlakókat. Több órás várakozás után, amikor a vénusziak érthetetlen módon nem jelentek meg, Antonio de Rosa közölte: „üzenetet kapott", amely szerint az érkezést 1975. január 2-ára halasztották.

Azután elszaladt: háromezren szaladtak utána.

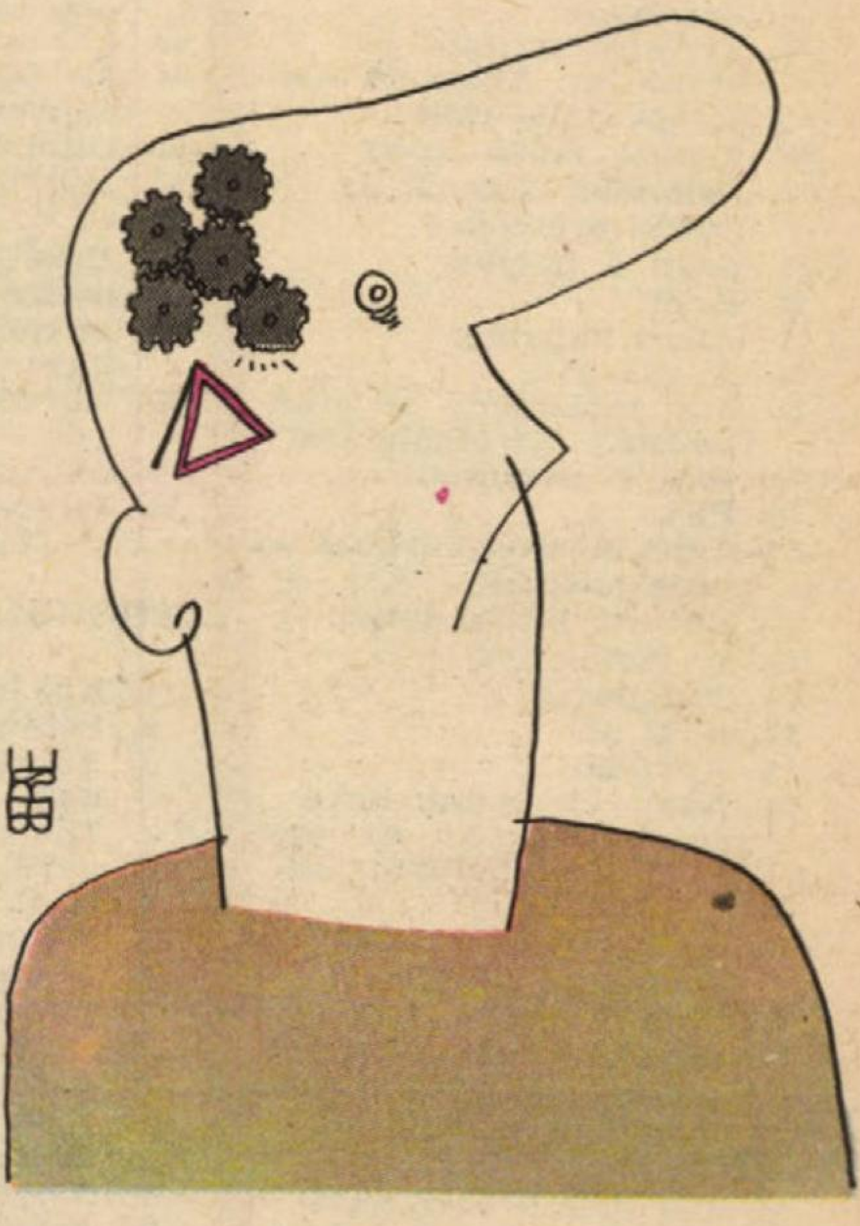
Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László
Főszerkesztő-helyettes: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100, 142-220
•
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely kézbesítő postahivatalnál, a kézbesítőknél, a Posta hírlapüzleteiben és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI, Budapest V., József nádor tér 1. sz.) közvetlenül, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215-96162 pénzforgalmi jelzőszámlára. Előfizetési díj egy évre: 90.— Ft, félévre: 45.— Ft, negyedévre: 22,50 Ft.
•
Készült a Zrínyi Nyomdában
74.2308/2-47 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78.
Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató
INDEX: 25 504

DILEMMA

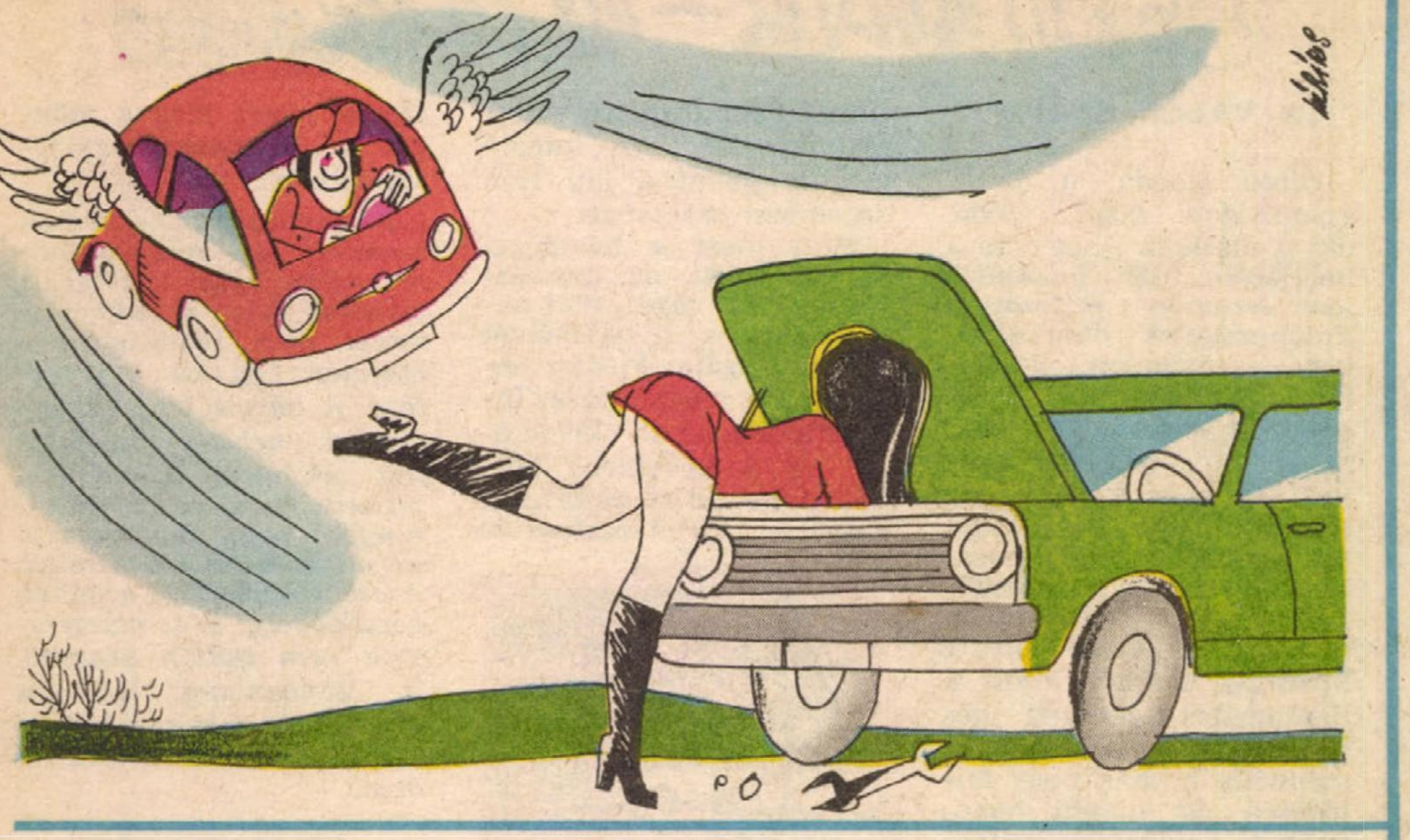

– Benne vagyok a pácban! Más eredmény jött ki a főnökömnek, és más a komputernek. Most melyiknek higgyek?

ELAKADÁS

MENTŐANGYAL 74

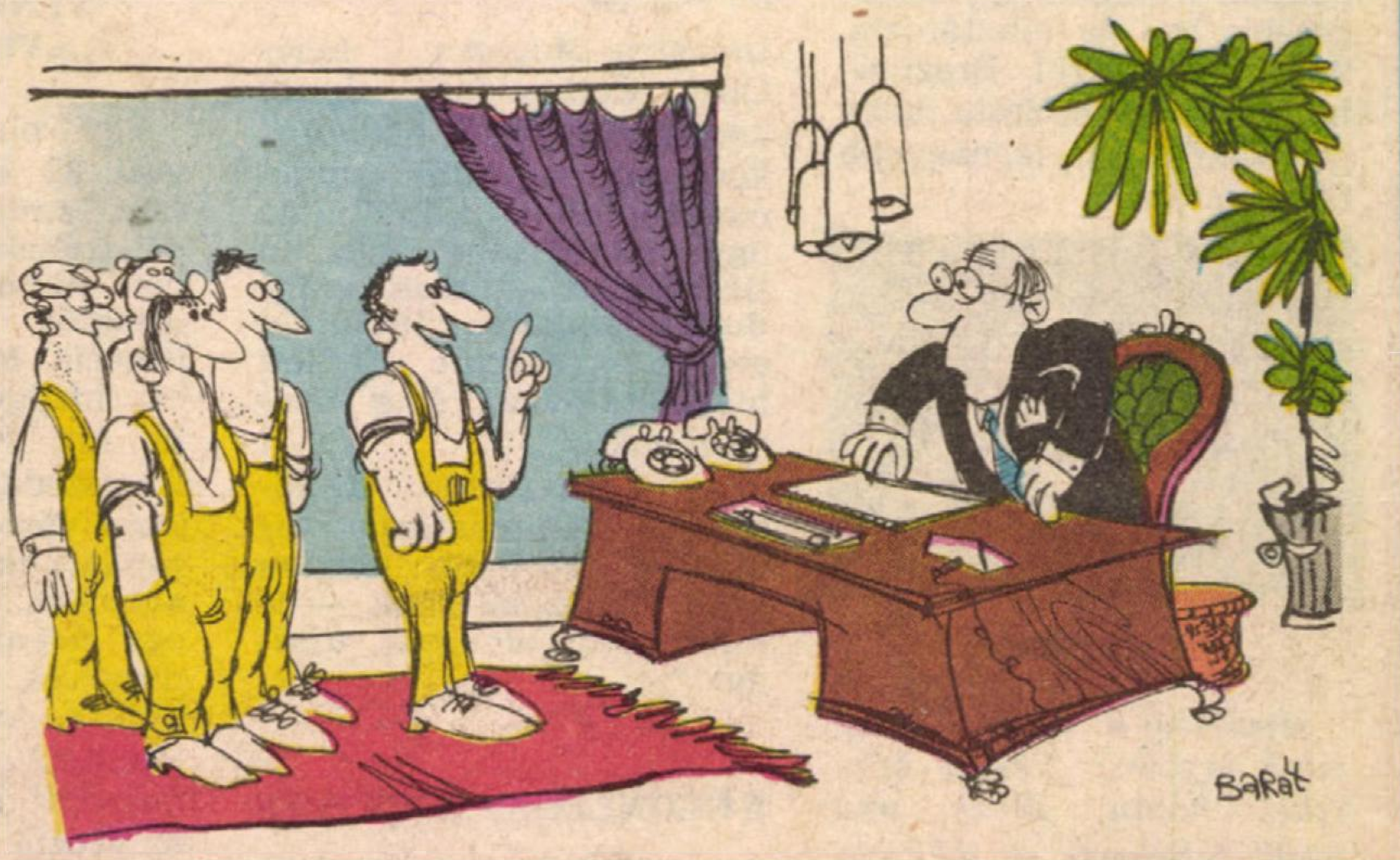
MAI CIPŐK

– Bemutatónkat azért rendeztük, hogy megtanítsuk a vásárlóinkat a cipők helyes viselésére.

JÓ ÜZEMI LÉGKÖR

– És a szocialista brigád védnökséget vállal az igazgató kartárs felett . . .

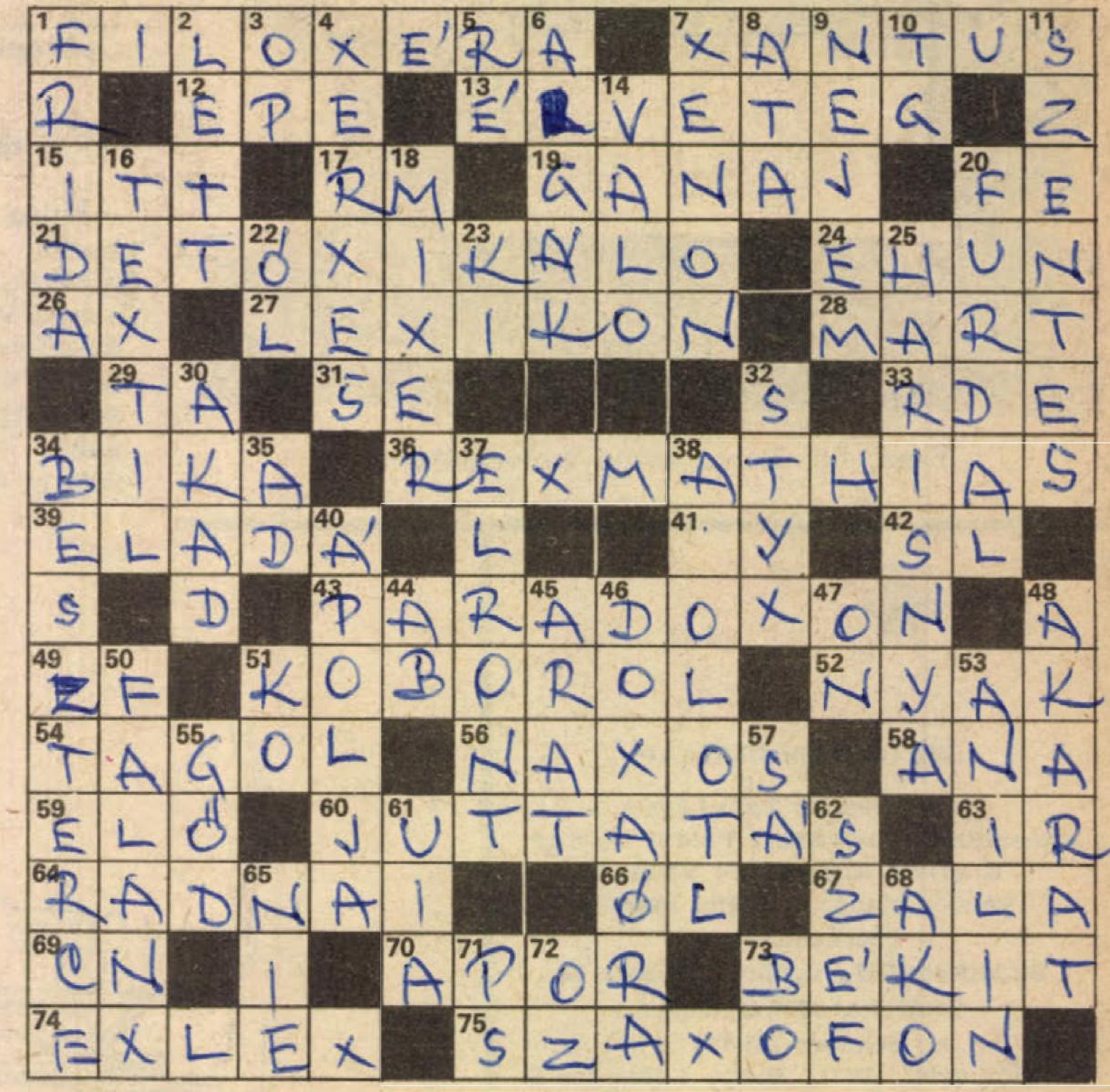

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

— Tessék mondani, messze van az állomás?
— Nem, egy percnyire van a főtértől.
— És mennyi idő kell, hogy eljussak a főtérre?
— Körülbelül húsz perc.

Keresztrejtvény — hány ismeretlennel?

Az X a matematikában az ismeretlent jelenti. Innen rejtvényünk címe. E keresztrejtvény megfejtésének során ugyanis jónéhány X betűt kell leírni. Hogy pontosan hányat — ezt a számot kell beküldeni legkésőbb november 25-ig, kizárólag levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 100 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

1. A szőlő veszedelmes kártevője
7. Természetkutató és utazó, az Állatkert alapítója (1825—1894)
12. Fontos belső szerv
13. Felettébb kedveli az érzéki örömöket
15. Ezen a helyen
17. R. M.
19. Állati hulladék
20. A vas jele
21. Egy intézmény az alkoholisták „szolgálatára"
24. Ihol — népiesen
26. Pilv . . .
27. Több kötetes tárháza az ismereteknek
28. Veszett kutya tette
29. A tantal jele
31. Tagadószó
33. R. D. E.
34. Apaállat
36. Nagy királyunk neve (úgy, ahogyan az egykori krónikákban áll)
39. „Eladta vala"
41. A 18. függ. második és harmadik betűje
42. Oslo közepén van
43. Olyan gondolat, mely helyes, bár látszólag önmagának ellentmond
49. F
51. Cél nélkül csatangol
52. Az emberi test egyik része
54. „Szótagolva mond ki"
56. Görög sziget az Égei-tengerben
58. . . . kronizmus
59. . . . szezon (június 15-ig)
60. Többnyire pénzbeli támogatás
63. Európai nép
64. Az Operaház kiváló énekese
66. Disznó lakja
67. Vármegye
69. C. N.
70. Erdélyi főnemes történetíró (Péter, 1676—1752)
73. „Csillapítja a civakodókat"
74. Törvényen kívüli állapot — ismert latin kifejezéssel
75. Fúvós hangszer

FÜGGŐLEGES

1. Női név
2. Észak-európai nép
3. Rövidítés zenei műveken
4. Több perzsa uralkodó neve volt az ókorban
5. R. É.
6. Moszatok
7. A nemesgázok közé tartozó kémiai elem
8. . . . botában
9. Feleségem
10. T. G.
11. Magyar város
14. Megfelel a tényeknek
16. Szövőipari termék
18. A lokál egyik dolgozója
20. A lelkiismeret
22. Mint a 66. vízsz.
23. Kérdőszó
25. Az öltözetünk egyik darabja
30. „Nem megy simán"
32. A mitológiában az alvilág folyója
34. Ostromáról Mikszáth Kálmán írt
35. Átnyújt valamit
37. „Használhatatlanná tesz"
38. Mexikóban élő kétéltű állat
40. „Gondját viseli, kúrálja"
44. Latin prepozíció
45. Betakarítja a termést
46. Ismert márkájú időmérő (2 szó)
47. Elem
48. Minden cselekvés mozgató-rugója
50. Gyalogság egykori (főleg az ókori makedónok által alkalmazott) hadrendje
51. A kiütéses boxgyőzelem betűjele
53. Műanyagok, gyógyszerek, festékek gyártásához használatos anyag
55. Üdülőhely a Dunakanyarban
57. S. Á.
61. U. I. A.
62. Értékmegőrző
65. Soha — németül
68. Régi űrmérték
71. Nagy költőnk monogramja
72. A csodák világa
73. B. O.

FRIEDRICH SCHILLER

című keresztrejtvényünk megfejtése:

„Csak az tudja, hogy mi a szerelem, aki reménytelenül szeret."

100—100 forintot nyertek:

Csányi Györgyné, 1144 Bp., Csertő park 2/a.

Gaszner László, 1051 Bp., Vörösmarty tér 2.

Brád György, 5741 Kétegyháza, Batthyány u. 84.

A díjakat postán küldjük el.

csakaztudjahogy
soroksáriut ohm
ezékiel ankarai
l normandia na
e a ell aá haas
kt amen lloyd z
vollé izmir ahe
éti nl sasmadár
sennyei s odabe
meotisz btk ol
há ne z tel öre
eltolcatalaunum
klu e merengés
talányos i aida
ota ülszeret iz